



BOGOLJUB

1932

MAJ

Koledar Apostolstva molitve za maj 1932.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Pobožnost k Mariji, Kraljici mučencev.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: **Krščanska vzgoja ženske mladine v misijonih.**

Mesečni zavetnik: **Sv. Pankracij m. (12.)**

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Nedelja	Filip in Jakob ap.	Šmaritna pobožnost	Ljublj. stoln.	Libeliče
2 Poned.	Atanazij š. c. uč.	Pravice cerkve pri nas	Trebelno	Ojstrica
3 Torek	Najd. sv. Križa	Zakrknjeni grešniki	Sv. Križ Lit.	Črneče (S. Križ)
4 Sreda	Florijan; Monika	Spodobna ženska noša	Kamna gor.	Dravograd
5 Četrtek	Vnebohod	Hrepenenje po nebesih	Ljublj. Sv. Flor.	Jarenina
6 Petek	Janez Ev. p. L. v.	Zadostilno sv. obhajilo	Örehek	"
7 Sobota	Stanislav š. m.	Neustrašenost katoličanov	Št. Gotard	Kotlje
8 Nedelja	6 povel. Prik. Mih.	Naša katoliška akcija	Šmihel	Mežica
9 Poned.	Oregor N. š. c. uč.	Naši bogoslovci	Rakitna	Sv. Jakob Sl. g.
10 Torek	Antonin š.	Prvoobhajanci	Javor	Sv. Daniel
11 Sreda	Franč. Hier. sp.	Družba Jezusova	Nova Štifta	Št. Ilj Sl. g.
12 Četrtek	Pankracij m.	Preganjani radi vere	Kopenj	Ouštanj
13 Petek	Robert Bell. š. c. uč.	Naši škofje	Knežak	Svečina
14 Sobota	† Bonitacij m.	Sramežljivost po kopališčih	Fara p. Kost.	Sv. Jurij P.
15 Nedelja	Bínkošti	Verska poglobitev pri nas	Stara cerkev	Sp. Sv. Kungoča
16 Poned.	Bínk. poned.	Duhov. in redov. poklici	Nova Oseltca	Maribor sv. Al.
17 Torek	Pashal sp.	Blagoslov na polju	Mekinje	Sv. Lenart Sl. g.
18 Sreda	† Venancij m.	Cistost mladine	Lesce	"
19 Četrtek	Celestin p.	Pobožnost svele ure	Breznica	Sv. Rupert Sl. g.
20 Petek	† Bernardin S. sp.	Posvetitev družin Srcu Jezusovemu	Dobrova	"
21 Sobota	† Andrej B. m.	Delo in žrtev za sv. Cerkev	Prem	Sv. Trojica Sl. g.
22 Nedelja	Sv. Trojica	Pogostno sv. obhajilo	Čatež p. Zapl.	Negova
23 Poned.	Deziderij š.	Spoštovanje cerkv. oblasti	Krško kap.	Sv. Jurij Pr.
24 Torek	D. M. pom. kr.	Marijine družbe	Ljublj. Križ.	Črna
25 Sreda	Gregor VII. p.	Vdanost sv. očetu	Godovič	S. Benedikt Slg.
26 Četrtek	Sv. Rešnjje Telo	Procesije sv. Rešnjega Telesa	S. Trojica p. M.	"
27 Petek	Beda Č. c. uč.	Svetost duhovnikov	Ljubno	S. Ana " Krbg.
28 Sobota	Avguštin š.	Priporočene zadeve	Sv. Helena	Sv. Jurij Sl. g.
29 Nedelja	2. pob. Magdal. P.	Brezposelni, stradajoči	Sv. Duh	Sv. Jurij Sl. g.
30 Poned.	Ferdinand kr.	Letošnji novomešniki	Rateče	S. Bolfenk Sl. g.
31 Torek	Angela d.	Ta mesec umrli	Kranj	Marija Snežna

Pri bolečinah



povzročenih vsled prehlajenja, posebno pri bolečinah v hrbtu in pri trganju je blagodejno drgnjenje s starim domačim sredstvom in kozmetikom, Fellerjevim Elzafluidom. Poskusna steklenica 6 Din, dvojna steklenica 9 Din povsod. Po pošti 9 poskusnih ali 6 dvojnih ali 2 veliki specialni steklenici 62 Din brez daljnjih stroškov pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elzatrj 357. Savska ban.

V vsako hišo „Bogoljuba“

Varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI
v Ljubljani, poleg hotela UNION
Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvu i. t. d.

Ure, zlatnina, optični predmeti

L. VILHAR
urar
LJUBLJANA
Sv. Petra cesta 36



Nov poklic

za dame in gospode z vpe-ljavo strojnega pletarstva v hiši. Zajamčen zaslužek ca.

1500 dinarjev mesečno

ker prevzamemo izgotovljeno blago, plačamo zaslužek za pletenje in dostavimo v izdelavo prejo. Pišite še danes po brezplačne prospekte na:

DOMAČA PLETARSKA INDUSTRIJA ST. 92
JOSIP KALIŠ, MARIBOR, TRUBARJEVA 2.



Majska roža

Teško je najti v drugih verstvih kaj enako toplega, vsečloveškega, kakor so majniške pobožnosti, kjer govori srce srcu in se zemlja vzpenja k nebesom. Sicer tudi katoliška Cerkev ni preveč vneta za čustveno stran molitve in vere, ker ve, da človek, ki se da voditi zgolj čustvu, kaj rad omahne. Vendar pa vse te tople ljudske pobožnosti do Marije, ki se zlasti v majniških večernicah javljajo, iskreno spremlja.

Kakor se razneži priroda v vsej svoji mehki barvitosti pokrajin, tako se raznežijo duše vernikov ob Marijinem enomesečnem godovanju. Sleherni večer, ko pade mrak, jih zovejo zvonovi. Mati jih zove, ljubezni bi jim rada dala. Njen klic je tako topel, tako ljubeč. In k tihi cerkvi hite od vseh strani verniki. Starčki in starice srečno tapajo s palicami prvič po dolgi zimi; otroci nosijo rože in ljubezen v srcu; matere hite k Sestri svoji; deklice k Mamic. Dolge vrste src ... Majniški zvon in majniška pesem dehtita po soncu, po blaženi sreči. Otroškost, preprostost in vera sijajo z obrazov ljudi. Molitve litanij, kjer prosijo verniki pomoči Njo, ki je Mati, Tolažnica žalostnih, Zdravje bolnikov, Zatočišče grešnikov, Kraljica miru, so globoka prošnja, ki veje iz dna srca. Videl sem materine oči, ki so tožile o križih doma, tožile so Materi. Slišal sem šepet deklic, ki so se ji zaupale; saj so vedele, da je Marija imela ista mladostna doživljanja; razumela jih bo in jim svetovala. Sredi polja sem videl na gabru visečo Marijino podobo; v cvetje odeto. Kdo jo je okrasil? Fant je kosil, pa je natrgal rož. Nič ji ni rekel, nič ni molil; molče je zatalikal rože: dobra si mu bila in dobra mu boš ...

V majniku so vse rože tako sladko vonjive, najslajša vseh rož pa si Ti, Roža Marija.

Na stotisoče knjig je napisanih o Mariji; nekatere pojejo o njenih vrlinah, druge o milostih, ki jih je prejela kot božja Mati; a tako daljno je vse to pisanje, komaj ga doumemo v biti. Poglejmo jo kot bi sebe pogledali!

Ali ni bila to čudovita žena? Kot dekle je bila skrito brstje na rožnem grmu. Nihče ga ni spazil, a vsem je dehtel; saj vemo, kako vdano in skromno je sprejela angelovo vest, da »bo spočela in rodila sina; ta bo velik in sin Najvišjega«. In njena nežna skrb za dvanajstletnega Otroka, ki ga je pogrešila, njen proseč opomin: »Otrok, zakaj si nama to storil? To je bila mamica! In kesneje srečanje na križevem potu! In ure pod križem! Na njem visi v strašnih mukah oni, ki je zrasel pod njenim srcem; oni, ki je njeno neutolaženo hrepenenje, njena brezkončna ljubezen, njeno dete, njen Bog ... Počasi je umiral, minuto za minuto, uro za uro; pod križem je stala Mati, pa ni mogla umirajočemu Otroku položiti roke na srce. Z grozo bolečine ga je gledala, močna ko da On ni človek.

Marija je bila kot človeška žena prečudno dobro bitje, v družini skromno, ponižno, nežno, v življenju močno, odločno, nepremagljivo. Ali ni to vzor žene, kakršnih danes zaman iščemo? In vendar je vse to človeško, vsaka žena bi mogla na isto pot.

Sestra po slovenski zemlji, skromnost in odločnost, vsako ob svojem času, to je bit velike ženske duše. Ali je tudi tvoje?

V Tebi se stekajo ves dobrote, kar jih nosi ta svet — je zapel Dante.

Da vidimo njeno neizmerno poslanstvo v našem življenju, premislimo sliko:

Brezkrajne reke neizrabljenih milosti teko v morje. Kristus bi mogel z eno kapljico krvi odrešiti človeštvo. Vzel pa je nase strašni križ, da bi napolnil morje z milostjo, ki jo bodo verniki pili. Marija je nedopovedno trpela (le naše matere morejo slutiti njeno bolečino) in vendar ni imela niti podedovanega greha, da bi zanj zadoščala. Nova reka milosti v morje... In pozneje apostoli in tisoči in tisoči svetnikov, ki so pravično živeli in niso rabili zase dobrih del; novi viri, nove reke. Morje, ki nima obal. Ob tem morju stoji Marija, zakladničarka tega bogastva, v roki drži ključ od vrat in kliče: Otroci, pridite, otroci, ki ste trudni in žalostni in ki ste brez moči. Tu je krepilo za vaše duše. In vi, ki umirate z žejo v srcu, zahrepenite k meni, natočila vam bom okrepcila za dolgo pot...

Sveti zakramenti so pot, po kateri teko milosti iz morja; tihe žrtve, dobra dela, ponižanja, molitev, same poti so to.

Bratje in sestre, Marija ob morju čaka...

Zvezda, ki kaže blodečim pot.

Pretresljive so zgodbe mornarjev, ki so jih viharji nosili iz groba v grob. Nikjer človeka, nikjer luči, nikjer zvezde; samo brezkončno morje in gladen grob. Divji obrazi mornarjev so obupani. Brez uma tekajo po ladji, ki je le droben list na morju, vrnitve ne bo več. Tedaj se nekdo od moštva zruši na kolena, kakor nekoč pri materi, in iz dna duše prosi: Zvezda jutranja, prosi za nas! Stari mornarji, bratje, ki jim iz ust neprestano uhaja kletev, so upognili koleno in srce je klicalo: Prosi za nas!

Nikoogar ni, samo Ti, zvezda, si še daljni up...

Cerkve ob obrežjih imajo glasno govorico. Gledal sem stene na Trsatu, vse so prekrite s podobami potaplajočih se ladij. Zahvala Rešiteljici! In spovednice so slišale, kako so jokali stari mornarji nad

svojo preteklostjo. Zvezda jim je za zmeorom posvetila.

Zvezda nas vseh, ki smo romarji na tej žalostni zemlji!

Sveti nam, da bomo vsakikrat mogli z Župančičem povedati: »— — — ali majka, znaj: sinko tvoj često je pal, ali vselej je vstal.«

Bolestno razrvan čas je danes. Ni miru in ni zaupanja med narodi, ni poštenja v državah, ni veselja v svetu. Kakor megla visi nekaj gostega v ozračju. Naše vasi so potrte, težko dihajo. Kriza denarja in ljubezni...

Zdi se, da ni nikoli čas tako klical po nežni roki, ki bi blažila.

Iz svetega Pisma nas zove ta nežna roka:

»Blagor njim, ki se drže mojih potov! Poslušajte vendar opomin in bodite modri in nikar ga ne zametujte! Blagor človeku, ki me posluša in čuje pri mojih vratih vsak dan in straži podboje mojih duri. Zakaj kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda...«

Bratje in sestre, poslušajmo njen klic!

Kakor je hladno v vernikih naših vzhodnih bratov, ker nimajo vsakdanje toplote cerkve, nimajo večkratnih spovedi in obhajila (to je le za največje praznike pridržano, zato bolj zunanje ko iz notranje potrebe), vendar imajo nekaj ljubkega, kar jih v vsem poživlja, to je nežna ljubezen do Bogorodice. Ikona Bogorodice visi v sleherni hiši; in lučka pred njo; kot zvesta članica družine; tolaži, svetuje, joče z njimi in se raduje. Ta v črn okvir spravljena Bogorodica je zavita v prelepe legende in zgodbe ruskega naroda. Pozdravlja člane, ko se rodijo, blagoslavlja jih, ko gredo na pot, spremlja jih z očmi, ko gredo v grob...

Ali živi naša Marija tako v našem življenju?

Ali je v naših hišah, v naših dušah? Ali ni žalostna, ko odhajamo brez križa in brez misli na Njo v svet?

Bratje in sestre, kamorkoli gremo, naj gre ikona Bogorodice z nami. In nikoli se ne bo prevaralo naše srce...

Lojze Golobič.

»Boljša je molitev s postom in miloščino, ko spravljati zaklade zlata; zakaj miloščina rešuje smrti, izbrisuje grehe in pomaga najti milost in večno življenje.« (Tob 4, 11.)

Če hočeš biti v resnici srečen, skrbi zlasti za mir srca in pokoj duše.

Starši, ki hočejo imeti krščanske otroke, si jih morajo krščansko vzgajati.

Pošteno delo povzroča vesele dni; lenoba postane človeku samemu v nadlego in v nadlogo, še bolj pa drugim.

Tolažnik Sv. Duh in njegovi darovi

V najlepšem letnem času praznuje sv. Cerkev binkošti, praznik Svetega Duha. Luč in toplota razkošno lijeta iz nebes, življenje se bujno razvija. Med zelenimi setvami brodi veter, v gredah cveto velike rdeče potonke, v leščevju se pod večer oglašajo slavček.

Polnost življenja v naravi, polnost življenja v Cerkvi in v dušah vernikov — binkošti!

I.

Binkošti so praznik Svetega Duha. O Svetem Duhu pisati pa ni lahko, ker je kot tretja božja oseba vsakomur znan in vsak vernik po večkrat na dan izgovori njegovo ime, ko se pokriža ali ko reče »Čast bodi Očetu...«; hkrati je pa od vseh treh božjih oseb najmanj poznan. O Svetem Duhu veljajo Jezusove besede, zapisane pri sv. Janezu 3, 8: čuti se njegov mili, sladki dih, njegovi učinki se vidijo, nikdo pa ne ve, odkod prihaja in kam gre. Tretja božja oseba se ni učlovecila in ni hodila po zemlji kot človek; v nedoumljivih globinah božanstva skrivnostno biva in tudi njeno snovanje in delovanje v dušah je tajinstveno.

V podobi belega golobčka se je ob Jezusovem krstu prikazal Sveti Duh nad Jordanom; ob prvih krščanskih binkoštih se je dal zaznati v podobi ognjenih jezikov in šumečega vetra. Pa to so bile le nepopolne podobe zanj, ki so le megleno označile eno ali drugo značilnost tretje božje osebe; Sveti Duh je marveč Bog.

Ko je grški krivoverec Macedonij zanimal božanstvo Svetega Duha, se je leta 381. sešel v Carigradu vesoljni cerkveni zbor in je nezmotno potrdil resnico: »Verujem v Svetega Duha, Gospoda, ki oživlja; ki izhaja iz Očeta; ki ga obenem z Očetom in Sinom molimo in slavimo; ki je govoril po prerokih.«

Spoštljivo ponovimo še mi te besede carigradskega cerkvenega zbora in obudimo vero v božanstvo tretje božje osebe!

Sveti Duh je torej Bog. To je pa hitro rečeno; toda ali se zavedamo dovolj močno in živo, kaj je s to resnico izražena?

Ce je Sveti Duh Bog, potem je z goljduh, povsod pričujoč in vseveden. Je okrog nas in je v nas; je v solncu in v osrčju naše zemlje, v morju in v cvetu vrtnice; je okrog najbolj odda-

ljene zvezde, je povsod, kjer je kaj in kjer bi lahko kaj bilo. Sveti Duh je nevidna in neslišna neizmernost božja.

Sveti Duh je Bog, zato je več en; njegovo bivanje je onstran najbolj oddaljenih meglic prvega stvarjenja; on sploh nima začetka; več en je. Kateri ustvarjeni razum bi doumel njegovo večnost?

Sveti Duh je Bog, zato je on neskončna moč božja, ki je s samim hotenjem priklical zemljo in osolnčja iz nič v bivanje in ki je dal naravi zakone in življenje. Kot pastirček pokorno ovčico, tako vodi in vlada Sveti Duh z Očetom in Sinom vesoljstvo in ljudstva in vsakega od nas.

Sveti Duh je Bog, zato je neskončno srečen sam v sebi.

Pa je tudi naš najvišji in edini Gospodar, ki ga moramo brezpogojno priznavati, spoštovati in slušati in ga ne moremo zamenjati z drugim gospodarjem.

Da, to, vse to in še nedopovedljivo več je Sveti Duh, ker on je tretja božja oseba, je Bog, vir vsega, kar je in kar smo.

Zato mu dolgujemo najvišje češčenje — moliti ga moramo. Na njegovo ime smo bili krščeni in birmani, v njegovem imenu nam daje duhovnik odvezo naših pregreh, s katerimi smo se tudi zoper Svetega Duha pregrešili.

Ali dovolj mislimo na Svetega Duha? Ali smo njegovi častilci, častilke? — Včasih je v slovenskih hišah v družinski sobi nad mizo visel golobček, podoba tretje božje osebe, in je čez dan in zvečer spominjal člane družine nanjo; poprej se je v naših hišah pogostokrat slišala molitev »na čast Tolažniku Svetemu Duhu«.

Sveti Duh je — z obžalovanjem moramo ugotoviti — najmanj češčena božja oseba in najbolj pozabljena; niti binkoštni dnevi ne morejo vselej dovolj vzdržati njegovega češčenja. Redki so kristjani, ki bi imeli posebno srčno pobožnost k Svetemu Duhu; marsikateri verniki bi skoro lahko ponovili besede mož iz Efeza, ki so na Pavlovo vprašanje, če so že prejeli birmo, zakrament Svetega Duha, v zadregi odgovorili: Saj še ne vemo ne, da je Sveti Duh!

Morda danes šele prvič mislimo na to, da smo dolžni biti častilci Svetega Duha. Nadomestimo svojo dosedanjo brezbržno površnost vsaj za letošnje binkošti! Popravimo s svojo gorečnostjo tudi brezbržnost drugih!

Ko se pokrižamo; ko rečemo »Čast bodi...«; ko molimo desetko rožnega venca »... ki je Svetega Duha poslal«; ko lahko v molitveniku poiščemo molitev »Pridi Sveti Duh, napolni srca...« ali njegova dva slavospeva »O pridi, Stvarnik Sveti Duh« in »Pridi, Sveti Duh, pošlji iz nebes...«: ali nimamo dan za dnem dovolj prilike, da spoštljivo in hvaležno mislimo na tretjo božjo osebo?

Na Svetega Duha se moramo poslej večkrat in bolj prisrčno spomniti. On ni svetnik ali angel, on je Bog!

II.

Kaj pa so darovi Svetega Duha?

Težko je pisati o njih, ker jih z lastno pametjo ni moči spoznati, božje razodetje nam pa o njih le prav malo pove; zaslutimo pa iz virov razodetja, da so darovi Svetega Duha nekaj veličastnega, važnega in silnega.

Bogoslovna znanost pravi: darovi Svetega Duha so nadnaravne zmožnosti duše, da smo dovzetni za vplive Svetega Duha in da z večjo lahkoto, veselostjo in uspešnostjo sledimo njegovim nagibom, nasvetom in opominom k dobremu. Darovi Svetega Duha so torej stalne moči in zmožnosti v nas, da bi bilo naše duhovno življenje kar najbolj popolno.

S katerimi zmožnostmi naše duše pa stopijo ti darovi Svetega Duha v stik?

Poglavitni zmožnosti duše sta um in volja. In štiri darovi Svetega Duha — dar modrosti, dar umnosti, dar svéta in dar vednosti — se nanašajo na naš um; na voljo se pa nanašajo trije darovi: dar moči, dar pobožnosti in dar strahu božjega.

Njih sodelovanje z našim umom in z našo voljo je tajnostno in skrivnostno. So pa nekaj dragocenega, ker so dragoceni tudi njih učinki. Najvišje udejstvovanje duhovnega življenja, tako zvana mistika, je sad delovanja darov Svetega Duha. Jezus jih je imel kot človek v posebno visoki meri, kar prerok Izaija še posebej poudarja. Po darovih Svetega Duha se tudi naša duša more povzpeti do najvišjih vrhuncev kršč. popolnosti, zato primerjajo učitelji duhovnega življenja te darove s perutmi ptic in z jadrni ladij. Po teh darovih postane duša izbrano orodje Svetega Duha; Sveti Duh postane njen učitelj in vzgojitelj. Kaj vse pa lahko izvrši duša pod takim vodstvom!

Darove Svetega Duha prejmemo vselej hkrati s posvečujočo milostjo. Vzporodno z njo se nam večajajo, in če izgubimo posvečujočo milost, izgubimo tudi darove Svetega Duha.

Hvaležni bodimo tretji božji osebi, da je z njimi okrasila našo dušo. Kadar pa začutimo v sebi nagibe in navdihe k dobremu — k molitvi, sv. maši in sv. zakramentom, k samoodpovedi, k dobrim delom itd. — se jim ne zoperstavljajmo, marveč jim ubogljivo sledimo, kajti od Svetega Duha prihajajo.

Dr. Fr. Jaklič.

MOJA VIGRED

*Lepa bo mi vigred,
majnik bo krasan,
če bom od ljubezni,
Mati, zate vžgan.*

*Šmarnic cvetje belo
skrival vsak bo list,
če bo gorel v srcu
zate ogenj čist.*

*O Marija, vžigaj
sama Ti z višav
ogenj v srcu mojem,
néti mi ljubáv!*

Franjo Neubauer.

Sveta daritev

V našem življenju so nekatere stvari, ki nam ne postanejo vsakdanje, dasi se ponavljajo dan za dnem. Ena takih je prav gotovo materina ljubezen. Celó nasprotno: čim večkrat se ponavlja, čim večkrat se izraža v tem ali onem dejanju, tem več otroške hvaležnosti si pridobiva.

Tako bi moralo biti tudi s sveto daritvijo. Ne le, da bi se nam radi ponavljanja povsakdanjila; naša ljubezen do nje bi se morala še poglobiti in pomnožiti.

Zato pa jo je treba poznati.

O materini ljubezni nam ni treba veliko brati, saj jo čutimo. Že, kako nas bo z roko pogladila po čelu, vemo. In če se sklone do nas, jo razumemo.

Morda so prvi kristjani tudi daritev tako razumeli. Saj so čisto živeli med svetimi stvarmi. Potem niso razumeli le apostolovih besed in molitev, ampak vsako njegovo kretnjo in poljub; in celo mrtva stvar, ki je pokrivala oltar ali gorela na

njem, je imela zanje živ pomen. Pesem jih je vse drugače dvigala kakor nas; vsa njihova skupnost je bila res kakor eno srce, skrito v cerkvi.

Nam je to teže. Mi smo zrastle sredi sveta, ki je izgubil vse razumevanje za sveto in božje; ki ne misli več na večnostni pomen vsega in ne ve več, kaj se skriva za vidnimi podobami. Ne le, da ne razume jezika, v katerem to ali ono sliši; četudi bi mu vse zvenelo v domači govorici, pa bi vendarle pesem ali prošnje ne bile več izliv verujočega in ljubečega srca.

Zato ima vsaka razlaga svete daritve namen, vedno iznova jo približevati človeku. Pokazati njene čudovite vrednote, odkriti ta največji studenec milosti in tudi v vsako njeno malenkost položiti oni pomen, ki ga ji je Cerkev z ljubeznijo tekom stoletij izoblikovala.

Iz vsega dosedanjega nam je sveta maša zasijala kot Jezusov sveti obed, kot spomin in skrivnostna obnovitev njegovega življenja in trpljenja in poveličanja in kot naša edina sveta daritev. Zdaj razumemo, kako je Cerkev okrog tega bisera izoblikovala zlat okvir: ves obred svete daritve. Vemo, da ta obred najlepše zahteva in uklepa vse človeške zmožnosti, da ponižni in skesani in proseči človek stori še največje: v Kristusu in s Kristusom daruje Boga svojemu Bogu in se najbolj ljubeče združi z Njim.

Preden se bomo skušali uživet v vse mašne molitve in v sleherni najti tudi odmev svoje duše, pogledimo samo še v cer-

kev in na oltar in duhovnika, ki prihaja k sveti daritvi.

Cerkev je zgrajena kot dom daritve. In kakor je daritev središče in višek vse naše pobožnosti, tako je tudi oltar središče in višek cerkve: zvonik nad njim ga najmočnejše poudarja. Oltar bi moral biti od zadnje večerje sem preprosta miza in vse ljudstvo okrog nje. Postranska je torej oltarna slika in ves drug okras — preprost Kristusov križ in plamen dveh sveč iz najčistejšega voska, to je dovolj. In če bi bila vsa cerkev temna, oltar bi moral biti ona svetla točka, iz katere bi šli žarki na vse strani.

Duhovnik se je pripravil že v zakristiji. Iz pripravljanih psalmov je zvenelo posebno dvoje: hrepenenje po daritvi in občutek grešnosti in skesanosti. Pripravil je kelih in na zlati pateni hostijo, oboje pod lepim ogrinjalom. V prvih vekih krščanstva so duhovniki darovali v isti obleki, ki je bila običajna tudi pri svetnih opravilih. V teku časa se je obleka pri svetnih opravilih spremenila, Cerkev pa je za sveto mašo ohranila obleko iz častitljive starodavnosti. Vsak del obleke pa ima tudi svoj pomen: kakor z njo, naj bi bil duhovnik odet tudi z božjim varstvom, veseljem in čistostjo; s to obleko naj bi sprejel in nosil sladko in lahko breme svojega Gospoda.

Potem ga vodi tiho hrepenenje pred oltar: da bo tam za Jezusa in za svoje ljudstvo.

Vital Vodušek.

Bratovščina presv. Srca Marijinega v Mekinjah

Zgodovina o Mekinjah (pri Kamniku) poroča več zanimivosti o češčenju Matere božje pri Slovencih v preteklih časih. Že v listini iz leta 1287 se omenja kapela Matere božje. Kamniški župnik Manfred della Turre je namreč tega leta dovolil Sajfridu Gallenberškemu, da se sme pri tej kapeli ustanoviti stalna kapelanija. V prošnji za kapelanijo pa omenja prosilec, da stoji v Mekinjah že od nekdanj (»ab olim«) kapela M. b. Iz tega smemo sklepati, da je tam že stala imenovana kapela vsaj sto let poprej.

Klarise, ki so se l. 1300 naselile v Mekinjah, so češčenje Marijino močno pospeševale. Znamenito je zlasti l. 1719, ko so po prizadevanju tedanje opatice Doroteje Sidonije Gallenberške vpeljale bratovščino preč. Srca Ma-

rijinega za izpreobrnjenje grešnikov. Zgodovina pripoveduje, kako se je vprav po tej bratovščini širilo iz samostana češčenje Marijino. A prišlo je usodno l. 1782, ko je bil namah opustošen cvetoči vrt Marijin: po ukazu cesarja Jožefa II. je bil takrat zatrt mekinjski samostan klaris, ž njim pa je zaspala tudi priljubljena bratovščina Srca Marijinega.

Silni potres l. 1895 je dal povod, da se je ta bratovščina iznova zbudila k življenju. Takrat je namreč tedanji mekinjski župnik, blagopokojni Fr. Rihar, vnet častilec Marijin, naredil dvojno obljubo, da hoče zopet vpeljati bratovščino Srca Marijinega, ter da bo v njegovi župniji vsako leto procesija s kipom Srca Marijinega, ako bo Bog župnijo rešil večje nesreče. Naslednje leto je bila že obojna oblju-

ba izpolnjena in se izpolnjuje še vedno naprej.

Tako se v Mekinjah še vedno vpisuje v to prekoristno bratovščino, ki je nje glavni namen: delati za izpreobrnjenje grešnikov in za vrnitev vzhodnih kristjanov v naročje sv. Cerkve. Vsak ondodni župnik ima pravico, sprejemati člane. Doslej jih je bilo že vpisanih 5844, med temi izredno veliko število s Koroške. Priglasil se lahko izvrše tudi pismeno; to se svetuje zlasti tedaj, če se prijavi večje število za sprejem. Vsak novospregjeti član dobi za malo odškodnino svetinjico Srca Marijinega, ki je enaka »čudodelni« svetinji, in knjižico o ustroju in pravilih bratovščine. Kdor se hoče udeležiti odpustkov bratovščine, mora vsak dan zmoliti eno zdravomarijo s pristavkom: »Marija, pribežališče grešnikov, prosi za nas!« Razume se, da to ne veže pod grehom.

V mekinjski župnijski cerkvi ima ta bratovščina tudi redne shode, in sicer vsako četrto nedeljo v mesecu popoldne, ako ni kakoga posebnega zadržka. (Pozimi ob dveh, poleti ob pol treh.)

Izredno vabljiva je vsakoletna procesija te bratovščine. Vršil se šesto nedeljo po veliki noči (to je nedeljo po vnebohodu Gospodovem, letos 8. maja, in sicer ob lepem vremenu) s kronanim kipom Srca Marijinega; v slabem vremenu pa brez kipa. Prične se popoldne ob pol treh s pridigo na čast Mariji. Procesija se nato pomika med slovesnim zvonjenjem in pevanjem proti 20 minut oddaljeni grajski kapeli Marije Pomagaj na Zduši, odkoder se po krajši poti vrne v župnijsko cerkev, kjer se zapoje zahvalna pesem in podeli blagoslov z Najsvetejšim. Kdor je imel priliko ob lepem vremenu udeležiti se te procesije, mu ostane neizbrisno v spominu.

Naj bi kakor nekdanj tudi v naših časih bratovščina Srca Marijinega v nemala med Slovenci ljubezen do Matere božje in jih nagibala k sodelovanju pri izpreobrnjenju grešnikov. K temu naj nas spodbuja beseda sv. Vianneya: »Molimo za izpreobrnjenje grešnikov! Ubogi grešniki! Koliko izmed njih moremo s svojo molivijo pripraviti do izpreobrnjenja! Vse pobožnosti so dobre, toda nobene ni boljše kakor ta!« V. Čadež.

DEVICI — MATERI

*V nebesa plove mi pogled,
da vidi bajni čar,
ki ob spočetju Tebi le
Gospod ga dal je v dar.*

*Ti šmarnica! Na Tvoj ni cvet
nikoli madež pal,
vse dneve je nedolžno bel
in vedno čist ostal.*

*Devica! Čudež neumljiv,
največji Božjih rok!
Ti Mati samega Boga
in zemskih vseh otrok!*

*Devica, čistosti odsev
še meni, prosim, daj,
da nekdanj bom pri Materi,
pri Tebi vekomaj!*

Franjo Neubauer.

Véliki trenutek ...!

Kdo bi mogel naštetati vse skrbi, oceniti vso brigo in neprestano prizadevanje dobrih staršev, ko otroci doraščajo. Komaj mine ena težava, pa se jih pojavi mesto nje kar več novih. Toda vse se prenese z božjo pomočjo, vse se srečno izide, če ima družina v svoji sredi zgled božjega Učenika, če oče in mati k svojemu lepemu in vzornemu življenju izprošata še blagoslov od zgoraj.

Prevažen trenutek za vsakega otroka je prvo sveto obhajilo, ki naj bo praznik za vso družino. Da bo ta dan — dan sreče in trden temelj za uspešno krščansko odgojo otroka v naslednjih letih, v to mora pripomoči domača, družinska šola. V to šolo spada zlasti vsakdanja

dobra molitev, ki naj ne bo predolga, pač pa iskreno pobožna, presrčna.

Skrbite vsi, ki imate vpliv na otroke, da bodo v času priprave na sveto obhajilo hodili tudi ob delavnikih k sveti maši. Otrok naj zlasti čuti in spozna: »Mati mi želi dobro, mi hoče pomagati, da postanem priden in vnet katoliški kristjan.« — Za obisk sv. Rešnjega Telesa se mora dobiti vsak dan nekaj minut: ali pred šolo, ali po šoli, ali grede mimo cerkve. Mati naj navaja prvoobhajanca, da se bo znal ljubeznivo, otroško in zaupno z Jezusom pogovarjati: »Moj Jezus, daj, da Te bom ljubil vedno bolj in bolj!« »Ljubi Zveličar, pomagaj mi, da ostanem dober!« — »Ljubi Jezus, prijatelj otrok, pozabi na moje na-

pake; zdaj ko bom smel k svetemu obhajilu, se bom varoval vseh pogrškov!« — Tako in podobno! Izpočetka bo taka molitev za otroka malo težja; ko se pa pri vadi, mu bo vir sreče in blagoslova.

Mati! Ni glavno, da skrbiš za obleko prvoobhajancu, bolj važno je, da pomagaš otroku krasiti srce s krepostmi. V srcu otrokovem naj se razcvete šopek cvetic, lepih čednosti, zlasti poslušnosti, točne in voljne, potem cvetica odkritosrčnosti, zlasti pa angelske čistosti in sramežljivosti. Domača hiša bodi v vseh teh čednostih najlepši zgled in bodrilo za otroka. Zgled vedno več izda kot vse govorjenje, saj »Beseda miče, zgled vleče!« Tudi bratje

in sestre se morajo zavedati, da je čas priprave na prvo sveto obhajilo zares sila resen čas. Njih obnašanje do prvoobhajanca bodi tako, da bo otrok čutil: »Vsi mi hočejo pomagati, da bom dober in priden.«

In še to-le: Nikarte delati otroku preveč skrbi z zunanjimi pripravami, da ne bo razdražen in razburjen. K svetemu obhajilu naj ne gre s strahom in trepetom, marveč z globokim veseljem in s svetim hrepenenjem.

Končno: Oče, mati, Molita za svojega otročiča, prvoobhajanca. Tudi družina naj moli. Pojdita sama večkrat k svetim zakramentom ter darujta sveto obhajilo za svojega ljubljenca. Božji Prijatelj otrok bo vaju blagoslavljal.

„Milost največje Resnice“!

Njegova domovina je Bengalija v bajni Indiji. Bogata in rodovitna dežela je to. Marsikomu je gotovo dobro znana, saj so tam naši misijonarji, ki si prizadevajo, da bi ondotne ponosne prebivalce, Bengalce, iztrgali iz teme poganskih zmot in jih pripeljati na pot resnice.

Piše se Štefan — Šotendro Prošad — Sinha, kar pomeni v slovenščini Štefan — Milost največje Resnice — Lev. To ime je tudi za one kraje precej nenavadno, a je zelo v skladu z njegovo življenjsko povestjo, ki nam jo bo kar sam pripovedoval.

Naš Štefan je zelo izobražen in prijazen. Star je 25 let in se je šele pred kratkim spreobrnil. Doma ima še 3 brate in 3 sestre, ki pa so vsi starejši; naš Šoten, tako krajšajo njegovo ime, je — Benjamin. Dokler je bil še zvest poganski veri, je bil po bengalskem običaju ljubljeneц cele družine. Oče je bil bogat veleposestnik v zapadni Bengaliji, pa mu je umrl. Vodstvo družine je prevzela mati.

Marsikaj zanimivega ve povedati naš pogumni konvertit. Obetala se mu je lepa bodočnost, a radi — Kristusa je postal berač. Po njegovem izpreobrnenju so namreč med njim in med njegovimi pretrgani vsi zunanji stiki, tako da je sedaj za mnogo let navezan izključno na tujo pomoč. Sorodnikov ima veliko in uglednih. Eden izmed njegovih stricev je duša znane univerze v Kalkuti. Zato je lahko umljivo, zakaj so mladega Šotena z enajstimi leti poslali študirat v Kalkuto. Izobrazil naj bi se za vladno službo, kjer bi lahko hitro napredoval.

Toda naj vam govori tako, kot je svojo zanimivo zgodbo pripovedoval našemu rojaku, St. Poderžaju, slov. misijonarju, v Kurseongu v Indiji!

»Povedal sem vam že, da je bil moj oče bogat veleposestnik in nekak poglavar. Bil je strog pogan, in Bog ve, kaj bi se bilo z menoj zgodilo, ko bi mi ne bil tako zgodaj umrl. Mati je pa bila v mnogih ozirih čisto drugačna. Kot razumna žena se ni zaprla v ozek krog poganstva, čemur se imam v prvi vrsti zahvaliti, da sem že v zgodnji mladosti začel samostojno presojeti svet, zlasti pa verska vprašanja. Ko mi je bilo enajst let, me je hotela mati šolati v zavodu sv. Franciška Ksaverija, kjer študira veliko mojih poganskih rojakov. A učeni stric se je materini nameri odločno uprl, češ, da me bodo jezuitje potujčili in zapeljali. Tako sem prišel na državno srednjo šolo, ki ne pozna verouka.

In čudovito! Na tej poti v Kalkuto sem na ladji, ki me je nesla v prestolico, srečal že priletnega katoliškega misijonarja, ki se je peljal na svojo misijonsko postajo v Raghampur. Vzbudil je mojo pozornost; stopil sem k njemu in sem ga naravnost vprašal, kdo je in kam gre. Začela sva se prisrčno razgovarjati. Pri tem razgovoru me je najbolj prijetno vznemadilo to, da tuji svečenik tako lepo govori moj materinski jezik. Ko sva se z dobrim patrom čez celih 13 let drugič srečala, sem bil že katoličan, namenjen kot učitelj na misijonsko postajo v isti Raghampur. Božja pota so nedoumljiva!

Pa naj posežem zapet nazaj v svojo šolsko dobo. Ker mi je moja dobra mati želela preskrbeti kar najboljšo izobrazbo, me je l. 1921, (ko mi je bilo 15 let), poslala na zasebno visoko šolo slovečega indijskega učenjaka in pesnika doktorja Tagoreja. Ta šola ima pred državnimi to veliko prednost, da se vzgajajo v njej učenci v kar največji samostojnosti in se na ta način dobro pripravijo za poznejše

življenje. Človek se tam navadi resno delati. Kot sin kmečkih staršev sem obiskoval tečaj za poljedelstvo, obenem pa sem se vsa štiri leta visokošolskega študija zelo zanimal za književnost.

Dr. Tagore ima na svoje učence izredno velik vpliv. V teh burnih časih, ko v Indiji vre sovraštvo in nezaupanje do tujcev, zna dr. Tagore vlti v srca svojih učencev ljubezen do vsakogar. Seveda dr. Tagore ni kristjan, če tudi krščanstvo pozna in ga zelo ceni; pa tudi ni pristaš indijske poganke vere (hindu), ampak pripada novi veri, ki se imenuje brahmo-samajistična, in je nekaka zmes poganskih ver in nekaterih krščanskih resnic. V zavodu je Tagore nekak duhovnik te nove vere in vsak teden »pridiga« zbranim učencem.

Z vstopom v Tagorejevo šolo se je začela zame pomembna doba. Mnogo sem bral in si počasi nasrkal kopico nauk, ki so nasprotovali moji poganski veri. Vera v to, kar veruje ljudstvo, se mi je omajala in se sčasoma razblinila v nič. Po petnajstem letu sem se h i n d u i z m u že odpovedal, a vendar nisem nikdar postal brezverec. Preveč jasno sem namreč spoznal, da bi brez Boga ne bilo ne sveta, ne življenja na njem. A kakšen je ta Bog, tega še nisem vedel. Hotel sem pa to dognati; zato sem naravnost strastno proučeval knjige o verskih vprašanjih. Začel sem sovražiti ljudsko praznoverje, ki ga je poganstvo polno. Že takrat sem se jezil na ljudstvo, ki se klanja malikom. Kako naj bo leseni štor — Bog?

Nato sem se pripravljaj, da vstopim v vladno službo. V Kalkuti pa tudi doma sem imel mnogo znancev. Eden izmed teh je bil tudi protestantski, (anglikanski) misijonar. Ker sem že mnogo bral v krščanstvu, me je zanimalo, kaj mi more dati ta vera. Zato se nisem prav nič branil, ko me je moj prijatelj hotel predstaviti podravnatelju anglikanskega (krivoverskega) semenišča v Kalkuti. Mislím, da je takrat dobri Bog prvič čudovito posegel v mojo notranjost. Postal sem duševno zmeden, nemiren; polastila se me je vroča želja po spoznanju večne Resnice. To me je popolnoma spravilo v krščanske tokove. Ni preteklo mnogo časa in bil sem kristjan. 18. nov. 1928. sem bil krščen v anglikanski cerkvi v Kalkuti, kjer sem dobil ime Štefan. Mojim duhovnim očem se je odprl nov svet. Sedaj sem se poglobil v študij in sklenil da postanem duhovnik, duhovni pastir ljubljene domovine. Ko sem to sporočil svoji materi, mi je mati rekla samo to: »Šoten, zakaj vendar greš v prav tisto krščansko versko ločino, ki jo tako sovražim...« Mislila je na anglikance.

A jaz nisem ostal dolgo miren. Poznal sem sv. pismo in tu sem črpal Kristusov nauk, ki pa se je v marsičem, da, v najvažnejših vpra-

šanjih razlikoval od anglikanske vere. Poleg tega pa sem tudi opazil, kako globoko spoštovanje imajo vsi okoli mene do katoliške Cerkve, medtem ko vse druge protestantske ločine (ki jih je več sto) prezirajo.

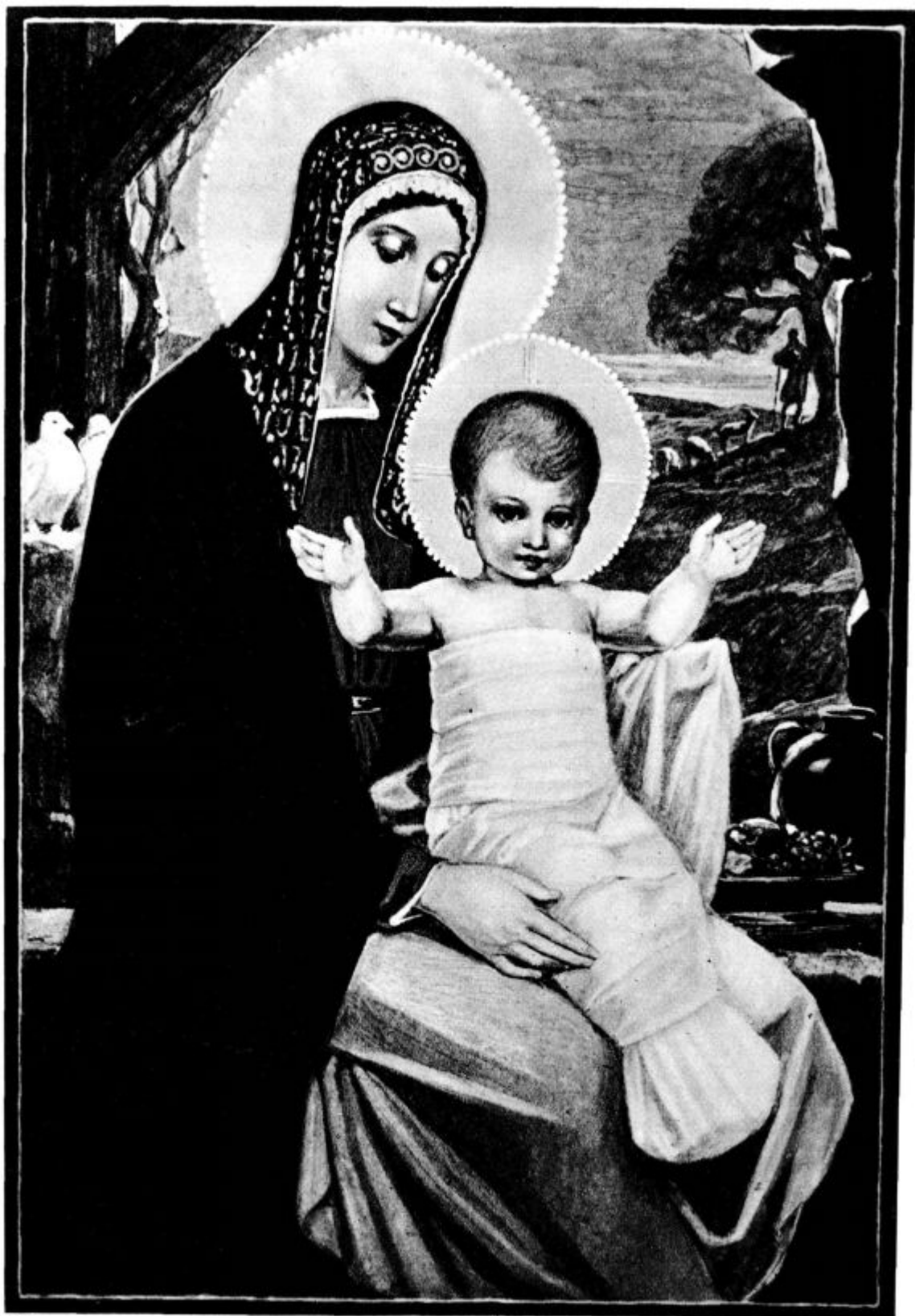
Motili so me tudi njihovi obredi. V 31. členu (izmed 39. členov anglikanske veroizpovedi) se sv. maša označuje kot »nevarna zabloda in bogoskrunska bajka«. Tu pa, v njihovem semenišču, v središču njihovega verskega življenja in zibelki bodočih anglikanskih misijonarjev, v Indiji, so se kljub temu pred mojimi očmi neprestano opravljale sv. maše. Povpraševal sem svoje vzgojitelje in profesorje, kako naj si razlagam to velikansko naspotje med veroizpovedjo in dejanji, — pa mi niso mogli dati zadovoljivega odgovora. In še sem vprašal: »Kaj nimate nobene prisega na te člene: Saj vendar vsebujejo vaš verski nauk!« — »Imamo samo splošno prisego«, so mi v zadregi odgovorili. — Zmeda, sama zmeda!

Začel sem se protestantizmu odtujevati. Opustil sem vse obrede, ki sem se jih prej s tako vnemo udeleževal. To so seveda kmalu opazili. Nekoč me je srečal na hodniku sam anglikanski škof, ki je bil takrat obenem ravnatelj semenišča in me vprašal: »Kaj pa je z vami? Ali nečete nič več moliti z nami?« — »Imam tehten razlog za to«, sem mu odgovoril. In ker me on sam ni ničesar več vprašal, sem tudi jaz molčal o razlogu. A v moji duši je neusmiljeno kljuboval dvom.

Slučajno sem se prav tedaj seznanil z jezuitskimi patri v kolegiju sv. Franciška Ksaverija v Kalkuti. Prvi pater, ki sem ga spoznal in mu razodel svoje težave, mi je dal krasno knjigo kardinala Gibbonsa »The Faith of Our Fathers« (Vera naših očetov) in življenjepis sv. Terezije Deteta Jezusa. To je bil prvi katol. življenjepís, ki je prišel v moje roke. Ko sem ga prebral, sem bil že skoro izpreobrnjen. Začel sem brati katoliške knjige, zlasti verske razprave. Kot anglikanski bogoslovec sem si nabavil kipa: Srce Jezusovo in Srce Marijino. Ko so to opazili moji predstojniki, so se zelo čudili; kar čudno so me začeli gledati.

Tiste dni bi bil moral prejeti sv. birmo. Pripravljaj sem se nanjo. Pa zopet me je zbudilo tisto čudno govorjenje: »Cerkev je ena, veje so tri.« Se bolj me je začudila nadaljna izjava učenege anglikanskega profesorja: »Izmed teh treh vej (katoliška, pravoslavna, anglikanska) pa je katoliška največja«. Prosil sem profesorja, naj mi to podrobneje razloži. A on mi je v zadregi odgovoril, da je tudi katoliška Cerkev prava in da med posameznimi cerkvami ni nobene prave razlike.

Čudno! Ali ni Kristus ustanovil s a m o e n e Cerkve? Kaj ni Petru dal oblasti nad



M. Lenci

Roža Marija



Grošče

Brezmadežna

to eno Cerkvijo? Kaj se niso anglikanci ločili od Petra, skale, ki je nanjo zidana Kristusova Cerkev? Ali se niso s tem ločili od prave Kristusove Cerkve? — Vsa ta vprašanja so z neizprosno strogostjo zrla vame in zahtevala točnega odgovora.

Še nekaj časa sem se gibal v družbi patrov jezuitov. O. Bampton D. J. mi je nazadnje

dal zlato knjižico: »Preprosto razložen katekizem«. Ta mi je razpršila zadnje dvome. Še nekaj časa sem študiral in v goreči molitvi prosil Boga za razsvetljenje. Milost božja je zmagala: postal sem katoličan. 1. maja 1931. sem bil sprejet v naročje božje, katoliške Cerkve. Izstopil sem nato tudi iz anglikanskega semenišča in se izročil božji Previdnosti, naj me vodi po božjih potih do velikega cilja.«

Veliki so načrti konvertita za bodočnost, zato je vredno in potrebno, da ga podpiramo s svojimi molitvami, žrtvami in dobrimi deli. Saj vemo, da je za izpreobrnjenje človeka potreba veliko božje milosti, ki jo moramo z molitvijo izprositi od Boga. Zato naj večkrat pohiti od nas pred Boga vroča prošnja in molitev za slehernega našega misijonarja in še posebej za našega Štefana, bogoslovca, da bi ostal stanovit in vedno navdušen za razširjanje kraljestva božjega med njegovimi japonski rojaki.

In res je vreden in potreben molitev in pomoči. Ze sedaj ima namreč velik vpliv na svoje bivše tovariše in znance in je nekatere že spravil na pravo pot — na pot katoliške vere. Upa pridobiti za sv. vero tudi svojo ljubljeno mater, sorodnike in še mnogo drugih. Ko je že kot katoličan obiskal svojega vplivnega strica, ki je znan kot zaslužen socialni delavec, mu je ta rekel: »Če že hočeš biti sam katoličan, dobro, a pusti druge pri miru!« Pa mu je pogumno odgovoril: »O, prav gotovo ne! Zdaj grem v bogoslovje; ko se vrnem, bom pa vsem oznanjal vero v pravega Boga, kot ti oznanjaš svoje socialne nauke!«

Na vprašanje: »Kaj vam je na katoliški Cerkvi najbolj ugajalo?«, je odgovoril: »Isto me je zadnjič vprašal neki pogan. Toda vedite, da nisem šel za tem, kar mi je ugajalo. Moje veliko vprašanje je: Katera vera je božja vera? Z božjo milostjo sem prispel v naročje Kristusove Cerkve. Tu sem šele dosegel »milost največje Resnice«, in šele sedaj se je uresničilo ime, ki so mi ga ob rojstvu dali moji poganski starši.«

Ker so sedaj, kakor je že v začetku povedano, med njim in njegovo rodbino pretrgani vsi zunanji stiki, je popolnoma navezan na tujo pomoč. Vzdržuje ga sedaj z darovi in prispevki velikodušnih misijonskih prijateljev Misijonski krožek ljubljanskih bogoslovcev, Ljubljana, semenišče. Ako bi tudi kdo izmed čitateljev mogel in hotel kaj prispevati, naj pošlje svoj naslov na zgorajšnji misijonski krožek. Vsak dar se hvaležno sprejme! Darovalce in darove objavlja list »Kat. misijoni«, kjer najdete (v 6. št. t. l.) tudi njegovo izredno zanimivo pismo, ki ga je poslal svojim slovenskim prijateljem in dobrotnikom.

NA MARIJINIH POTIH

Pri Mariji

V maju.

Hvala Bogu! Ta mesec pa nisem v zadregi, kje bi potrkal za Marijin praznik. Saj je ves majnik s svojo ljubko šmarnično pobožnostjo kar ena sama Marijina pesem, en sam, ves mesec trajajoč, a vendar le prekratek Marijin praznik. O, lepo, res lepo je takrat med nami, ko se nebeška Kraljica po naši zemlji sprehaja; lepo, prav lepo je, ko se Marijini otroci zbirajo okrog Marijinega, s šmarnicami odetega oltarja!

Sv. misijon so imeli tam v tisti podgorski župniji. In prav v maju so ga imeli. Malo žrtve je bilo pač treba. Polje je migalo in vabilo, travniki so klicali in gledali po delavcih, tudi domači vrtovi so priganjali; no, pa en teden, to tudi ni še cela večnost.

Dekleta so imela njim namenjen govor. Z vso vnemo je priljubljeni g. misijonar govoril o dvojnem maju. Pomladanski maj in življenjski maj.

Pomladanski maj je ves Marijin. Takole govori Mariji šmarnična pesem:

Vse stvari naj te častijo,
krasni pomladanski čas,
mile ptice žvrgolijo
tvojo slavo naj na glas.
Vsi studenci, vsi potoki,
vse doline, vse gore,
hribje nizki in visoki
naj ti večno čast done!

Naj bi bil tudi življenja maj ves Marijin!

V lepih, jasnih besedah je slikal govornik lepoto čednostnega dekliškega življenja, ki naj najde trdno oporo v vrstah in v okrilju Marijine družbe. Kar žarelo mu je oko ob misli: »Ti moja Mati, jaz tvoj otrok!«

Z očmi, z ušesi, z vso dušo in z vsem srcem so poslušala dekleta besedo o lepoti čistega, bogoljubnega, neoskrunjenega mladostnega življenja. Ampak...

Da! Če bi tega nesrečnega »ampak« ne bilo. Stara navada, železna srajca. Tiste, ki so bile starim navadam najbolj vdane in so mislile, da se bo svet podrl, če bo šlo poslej drugače, so že na cerkvenem pragu prišle do sklepa: »Lepo je že, ampak...«

»Prepozno, pretežko, nemogoče, ne bo šlo«: to in podobno je skrival tisti »ampak« za seboj.

Vse drugače pa je poslušala misijonski govor Švarova Polona. Že preje je bil njen namen, vstopiti v Marijino družbo, samo



Ob sedmi obletnici kanonizacije

Sv. Terezija Deteta Jezusa
(Zadnja slika iz njenega življenja)



Za mamico moli...

do odločilnega koraka ni mogla priti. Po teh misijonskih besedah pa se je odločila: »Prosila bom za sprejem, naj že pride nadme, kar hoče.«

Seveda! Življenje v družbi bi bilo kar lepo, če bi bilo treba priti vsak mesec po enkrat k shodu; tudi to bi še ne delalo prehudih težav, če bi bilo ob večjih slavnostih in pri javnih nastopih treba dati svetinjo na vrat; tudi to bi se preneslo, da bi šli pri procesijah pod društveno zastavo.

Hujše je že požirati puhlice in zabavljice sveta. Na to stran smo še kar močno občutljivi. Nič ne rani taka beseda, zaboli pa le. Sicer je že naš prvi pesnik Prešeren povedal svojim rojakom, da je svet sklenil zaničevati čisto vest in dobro ravnanje, boli pa tako zaničevanje vseeno.

Najhujši bo pa po vsej priliki boj za čisto, neomadeževano, bogoljubno življenje. Težek je bil tiste dni, težji še je danes. Svet gleda na nas. Vsak najmanjši madež vidi, ga presodi in še poveča, da lahko potem tolaži sebe in prikriva svoje nerodnosti. Svet je pa tudi na delu, da zanese ljuljko v vrste naših družb. Nič ga bolj ne veseli, kakor če more potrgati cvetje na gredicah Marijinih.

Polona je z odločno voljo vstopila v vrsto Marijinih družabnic. In z odločno voljo ter s pomočjo, ki prihaja od zgoraj,

je prebila svoja deklinška leta tako, da ji človeški sodniki niso mogli kaj očitati.

Edino napako v očeh sveta je napravila takrat, ko se je odločila, da bo šla z Gradnikovim Petrom pred oltar.

»Svetnica ni za zakonski stan,« so se priverjale tiste, ki se nanje Gradnikov ni ozrl.

»Oh, tako lepo ji je na svetu,« so tožile prepobožne duše; »denar ima, radi jo imajo doma, pa sili v te križe! Bo že videla!«

»V samostan naj gre,« so sodili tisti, ki bi bili tudi radi videli, da bi bile šle njih hčere h Gradniku; »ta je čisto za samostan. Tam bo lahko molila. Peter pa rabi tako, ki bo znala delati.«

Ker je val tožba in vzdihljajev segel tudi do družbenega voditelja, ki je bil obenem dušni pastir svoje župnije in je ta pri neki priliki izrekel, da bi rad imel še par sto Polon v župniji in da bi vse rad pomožil, ga je svet obsodil, »da mož božji pač ne ve, kaj govori. Kako naj bi prav govoril, ker pa sveta ne pozna. Govori, kakor je pisano v knjigah. Saj mu bo še žal.«

Polona je bila res vzor deklet, pa tudi ženam ni delala skaze. Bila je skrbna žena, dobra mati, vneta za molitev in za cerkev, pa se je znala zasukati tudi pri delu. Pa kako! Jeziki so morali polagoma obmolkniti.

»Samo enkrat se nam je zamerila,« je imel navado reči Gradnikov oče; prehitro je namreč umrla. Tako govorimo mi, ljudje. Bogu se je zdelo zadosti. Opoldne še zdrava pri mizi in pri družini; zvečer pa je bila že mrlič. Pustila je petero otrok v najbolj nevarnih letih. In vendar so šli vsi še dosti dobro skozi to pot. Spremljala jih je materina beseda, pomagal je njen zgled, podpirala jih je njena priprošnja pri Bogu... Dobra mati živi tudi po smrti v svojih otrocih.

Misijonarjevo besedo je poslušala tudi Mina iz Podstenja. Tako lepo gladko je tekla njegova beseda, ko je slišal in risal srečo Marijinih otrok, da se ji je kar topilo okrog srca. Led je bil prebit, strah je bil dognan; kar lepo smuk v vrsto družabnic! Marija mora biti kar vesela takega dekleta. Ona bo živela kakor tiček na veji; jo bo že Marija čuvala in varovala. Saj je zato vstopila v njeno družbo.

Kar malo od prelahke strani je sirota pojmovala življenje v družbi. Mislila je: da sem le v Marijini družbi, pa je dobro.

Na varnem sem in na gorkem. Prav nič pa ni preudarila, da mora tudi sama zraven sodelovati.

Zato ne bo nič čudnega, če bom povedal, da je Mina kmalu samo z enim očesom gledala na družbo, z drugim je pa vedno bolj škilila ven. In tudi to ni nič čudnega, če je bilo drugo oko vedno bolj odprto. Pa še uho je nagnila na tisto stran in poslušala vabljive in mamljive glasove o veselju, o prostosti in svobodi, pa spet o nekih strašnih vézéh in sponah in okovih. Kaj bi govoril! Saj veste, kako zna svet govoriti. Kakor tisti tam, ki je govoril: »Ne bosta umrla ne!« — pa je v svojih besedah skrival smrt...

Mina se je polagoma oddaljevala družbenemu življenju. Vsak izgovor je bil dober, da se je izognila mesečnemu shodu; tovarišice iz družbe ji niso bile všeč, zato je poiskala drugo tovarišijo; prejemanje sv. zakramentov je ni mikalo in... in... sama ni upala do voditelja; po Kodrovi Meti je sporočila, da naj jo izbršejo. Dobri pastir bi jo bil še povabil, naj se obrne, naj se vrne, pa je bilo že prepozno. Mina si je sama zaklenila vrata za seboj.

Potekala so leta in nova spomlad se je bližala v deželo. Gospod župnik je prebiral brevir v svoji sobi.

Kar je nekaj močno potrkalo.

»Naprej!«

Vstopil je Drobižev pastir. Ves preplašen. Komaj je govoril, besede so se mu kar trgale.

»Gos — spod — župnik! — Pri — nas — leži — neka — ženska. — Smreka — jo — je — udarila v — glavo. — Prosi — za vas. — Pridite! — Hitite!«

Nič ni vedel povedati, kdo bi bila ta ženska. Samo to je vedel, da še govori, pa da je zelo žejna, pa da prosi za sv. popotnico.

Še je pastirček čakal, duhovnik se je pripravljal, da bi šel, kamor ga žele. Pa je spet potrkalo in prišlo je novo poročilo: »Gospod, ni treba hoditi. Prepozno! Pred eno uro je umrla.«

»Kdo pa?«

»Mina iz Podstenja!«

»Sirota! Bog se usmili njene duše!«

Oba sela sta odšla. Gospod župnik je ostal sam in se zamislil...

»Moj Bog! Taka smrt!«



J. J. Remb

Ljubljana, uršul. samostan

Sv. Feliks Kantalicijski

(21. moja)

Vsaj to je tolažljivo: Drobiževi so povedali, da je sirota ponovno obudila kesanje, preden je izdihnila. Morebiti si je le odklenila vrata v življenje. Morebiti...

Pustila pa je tudi ona svetu sadove svojega nerednega življenja. Neporočena in — dvoje otročičev.

Sirot so se usmili tuj ljudje. A kako bodo skrbeli zanje? Koliko časa? Dokler si sami ne bodo znali služiti kruha. Dobrote materinske ljubezni ne bodo nikdar poznali. V najbolj nevarnih letih ne bodo vedeli, kam bi se z zaupanjem obrnili, da bi našli resnico.

In to je huje kot neprevidena smrt.

Svet! Ali ob teh mislih razumeš besedo: »Naj bi bil tudi življenja maj ves Marijin!«

Janez Langerhölz.



Luč z gora

Iz življenja mladega fanta. (Weiser-Jagodica.) — Nadaljevanje.

Na postaji v Tulpmesu nas je pričakovala mala družba. Pomigali smo jim že od daleč. Ko smo izstopili, je bil Hinko v trenutku obkoljen. Žareč od veselja je objel svoji sestrici in bratca. Nato so pristopili nekateri znanci iz vasi in mu pristrčno stiskali roko. Bilo je veselo, živahno gibanje sem in tja.

Oton in jaz sva stala poleg. Za prvi trenutek se niso zmenili za naju. Toda že je se-

gel stric s svojimi orjaškimi rokami v družbo in rinil, drugega za drugim, pred naju: štirinajstletnega Rudija, ki je študiral v Inomostu, dvanajstletno Jerico in sedemletno Liziko. Segla sva bratrancu in obema deklicama v roko. S tem je bil pozdrav končan in krenili smo na pot. Hinko, obkrožen od brata in sestric, je šel naprej, stric in midva za njimi.

Večer je bil strupeno mrzel. Naši dihi so pluli skozi zrak v beli sopari. Pod težkimi gorskimi čevlji je brnel sneg in škripal pri vsakem koraku kakor drobeče se steklo.

Po potu pred nami in okrog nas je ležala črna zimska megla, ki so v njej vaše luči plavale ko svetlikajoče se baklje. Ta pogled in povrh še nenavadna podeželska tihota je delala na nas čudovito slovesen vtis. — »Moj Bog, kakšna razlika napram Dunaju!« je dejal Oton po daljšem molku.

Stric se je od srca zasmel. »Menda jaa!« je rekel in prijel malega za ramo ter ga privil k sebi. »Tu notri v Stubaju je čisto drugačen zrak, kakor pri vas v mestu! In pokrajina! Počakaj, jutri, ko boš zagledal okrog in okrog te gore!«

Med tem smo prišli v vas in šli po ledenih potih med neurejeno postavljenimi malimi hišami, ki so križem pokrivalo pobočje. Nešteto poti in steza se je vilo na vse strani, navzgor, navzdol do hiš. Med hišami pa je teknel mal, zamrznjen potok po globokem žlebu v dolino. Po lesu žleba se je lesketal zelenkasti led v svitu nekaterih svetiljk. Desno in levo pa je gorko in prijetno pozdravljala luč iz izb z zastrtimi okni.

Ko smo prispeli do cerkve, smo jo našli vso razsvetljeno. Mala ozka okna so žarko sevala v meglo.

Hinko s svojo družbico je obstal, da smo jih došli. »Pojdimo noter!« je dejal stric.

Cerkev je bila prazna, le cerkovnik je imel opravka pred oltarjem, ki ga je krasil. Najprej so vsi poklekili po klo-



Praga

Spomenik na mostu, odkoder so urgii
v Vitavo sv. Janeza Nepomuka

peh za kratko molitev. Oton in jaz sva se radovedno ozirala okoli. Bil sem presenečen nad notranjščino te vaške cerkve. Vse tako lepo in snažno! In ta čudovita ubranost oblik in barv baročnega sloga! — Zdelo se mi je, da Oton čuti isto. Pocukal me je za roko:

»Mirko, poglej to spovednico! Veš, kako zgleda? — kakor ena od omar v cesarski sobi v Schönbrunnu!«

Med tem je Hinko vstal, in ko nam je stric razkazoval oltarje, je šel sam po cerkvi

vedel, kako mi je bilo: čudovito me je osrečil že v prvem trenutku značaj te žene. Bilo mi je, kakor da sije iz nje solnce, veliko in tajinstveno...

No!ri na hodniku sem jo mogel bliže opazovati. Bila je veliko manjša od strica. Ljubka obleka, preko nje čist, bel predpasnik, ji je dajala skoraj nekaj dekliškega. Isti vtis je delal njen obraz. Toda preko naravno zdravih potez je ležal tihi, trpki lesk zakonske skrbi in materinstva, dela in tihe žrtve. Iz oči



Fantovske duhovne vaje na Radni

okrog. Oči so se mu svetile žarečega veselja. Po svoji prvi daljši odsotnosti je pozdravljaj sleherne dele božje hiše kot svoje drage znanke. Koliko spominov je pač skrivala zanj vsaka podoba in vsak prostorček v tem prostoru! — Tudi cerkovnik je hitro splezal z lestve in mu preko obhajilne mize pomolil roko za pristrčen pozdrav.

Za tem smo zopet speli po ozki vaški cesti, prav na drugi konec vasi, in še malce naprej. — Nobene hiše ni bilo več ne na levi ne na desni; sami plotovi in za njimi s snegom pokriti travniki. V temi pred nami so zablisnile nekatere luči. — »To so naša okna,« je rekel stric. »Précej smo doma!«

Nad vrtnimi vrati je gorela električna svetiljka. V nje svitu smo mogli pregledati pročelje hiše. Imela je dvoje nadstropij. Zid je bil deloma poraščen z bršljanom. Nad okni prvega nadstropja je stal napis: Vila gorski mir. Okrog hiše se je razprostiral vrt: sadno drevje, mal smrekov gozdič, cvetlične grede z vodnjaki in votlinami.

Rudi je teklen naprej. — Ko smo prišli po vrtni poti do hišnih vrat, nas je pričakovala tam na pragu teta. »Mama!« je zaklicala Hinko in stekel po stopnicah. Objela ga je z obema rokama. Nato se je obrnila k nama ter objela tudi mene in Otona tako ljubko in pristrčno, kakor da sva njena otroka. — Nisem

pa je sijalo nekaj krasnega: gorak a vendar tako resen blesk globoke, nesebične materinske ljubezni.

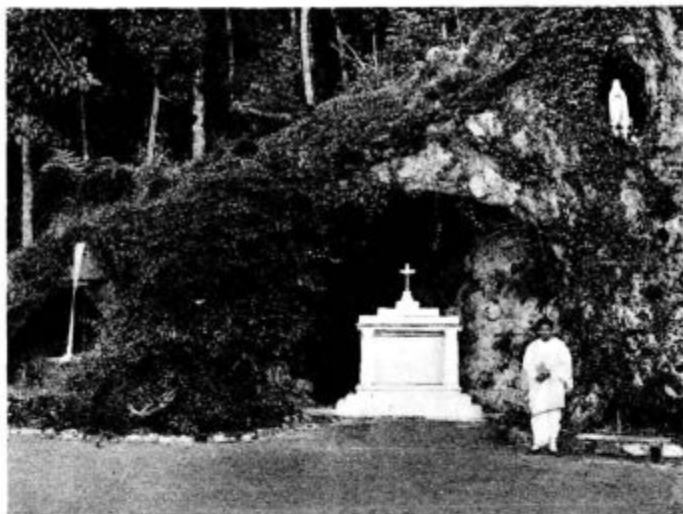
In vse to je bilo na ženi po nečem še posebno posvečeno. Bilo je na njej najlepše, nekaj nedostopno svežega, čistega. — Takrat nisem vedel, kaj je bilo. Tiho slutenje mi je reklo, da mora biti nekaj »sveteža«. Čutil sem, da moja mama tega nima, čeprav je tako ljubezniva in dobra.

Pozneje sem našel rešitev: Hinkotova mati je nosila v svojem srcu Boga z neomajno zvestobo in močjo. Prejemala je vsako jutro sveto obhajilo. In božja nedopovedljiva dobrot in ljubezen je sijala z osrečujočo gorkoto iz srca te žene na soproga in otroke. —

Na hodniku smo odložili nahrbtnike in plašče, si sezuli okovane čevlje ter jih zamenjali z gorkimi copatami. Potem smo stopili v sobo, kjer je bilo že vse pripravljeno za večerjo. Na mizi je stal v veliki vazi šop jelkovih vejic in »bodičja«.

»Kje je Vanček?« je vprašal Hinko takoj. Saj res, mali bratec, ki ga še ni bil videl! Stric ga je hotel peljati gor, toda že je prišla teta, noseča malega v naročju.

Z zvedavimi očmi se je oziral otrok okoli, igrajoč se s prstki ob čipkah ogrinjala. Mati mu je ponudila otroka. Hinko je zardel, ko mu je po stari šegi naredil križ na čelo, usta



Štefan Štendro Prošad Sinha
(Gl. članek „Milost največje Resnice“)

in prsa. Najina navzočnost mu je bila nekoliko nerodna, saj je vedel, da v naši družini ni teh običajev, ko so najini starši »liberalni«. — Potem je malega prisrčno poljubil na ustecca in ga vzel v roke, na kar je Vanček prav tako prisrčno začel kričati. Smejoč se je vzela teta bratca in ga odnesla v njegovo zibelko.

Molitev pred večerjo je bila za Otona in zame nekaj nenavadnega. Vtiskala je v najinih očeh vseeno nekaj slovesno-svetega. Toda pri jedi sami in po njej ni bilo vse tako slovesno. Morali smo veliko pripovedovati; stric in otroci so se smejali Otonovim dovtipom, so povpraševali po Dunaju, sami pa so pripovedovali Hinkotu vse novice Tulpmesa. Kolikorkrat je prišla teta iz kuhinje in prisledla k nam, sem se pogovarjal z njo.



Pomlad prihaja...

Čez pol ure je poslal stric Rudija in sestri spat. Dali so vsakemu roko in šli gor v svojo sobico. Obe deklici sta spali v skupni sobi. Rudi je imel kot dijak svojo »izbico«, na katero je bil zelo ponosen. Mi trije pa, Hinko, Oton in jaz, smo dobili veliko skupno sobo, tako kakor na Dunaju. Teta je z nežnim čutom tako uredila; kajti bili smo zelo drug na drugega navajeni in midva bi se počutila tuja, če bi moral Hinko spati ločeno od naju. Bili smo tudi zares veseli, da smo mogli ostati skupaj.

Ko so šli otroci spat, smo mi s stricem še posedeli v sobi in kramljali, med tem ko nam je teta pripravljala čaj. Nenadoma je Hinko vstal: »Pogledam malo v kuhinjo k mami!« Doslej ni imel prilike, da bi sam govoril z njo.

Nekaj minut za tem bi se moral Oton usekniti, pa je opazil, da je pustil svoj robec zunaj v plašču. Šel je ven ponj.

Ko se je spet vrnil, je bil rdeč v obraz. Opazil sem takoj, da se je moralo nekaj zgoditi.

Pozneje, ko smo se spravljali spat in je bil Hinko ravno zunaj, mi je rekel Oton po daljšem pomišljanju: »Ti, Mirko, Hinko je v kuhinji jokal! Videl sem skozi špranjo v vratih. Naslonil se je na teto in jokal, naravnost tulil! — Kaj vendar ima?«

V tem trenutku je prišel Hinko noter. Otonu nisem več mogel reči, naj o tem molči. Mislim sem si pa, da bo sam toliko pameten.

Ko smo ležali in smo luč že ugasnili, je Oton nenadoma vprašal nekoliko se obotavljajoč: »Hinko, — ali nisi rad pri nas na Dunaju?«

Vedel sem takoj, kaj hoče Oton. Da bi bil mogel klepetcu zapreti usta! Toda bilo je prepozno.

Hinko se je v postelji obrnil: »Zakaj da ne bi bil rad pri vas?«

»Tako sem si mislil,« je odvrnil Oton, »ker si — v kuhinji jokal.«

Bilo je izgovorjeno! — Nastala je tišina. Skoraj sem čutil, kako je Hinko zardel. Moralo mu je biti strašno mučno.

»Si špijoniral?« je vprašal

»Ne!« je rekel Oton ogorčeno.

»Šel sem ven po robec, in ko sem šel mimo kuhinje, je bila napol odprta, in sem videl. Ne morem nič za to. — Pa kaj imaš, Hinko?«

»Nič, prav nič! Bilo je od veselja!«

»Od veselja? — Nad čem neki?«

»Tega ti ne razumeš!« Hinko se je obrnil v steno. Čutil sem, kako je bil razžaljen nad neumnim izpraševanjem. — »Sedaj bodi tiho!« sem rekel Otonu. »Ne bodi tako rádoveden!«

»Nekaj čas smo ležali tiho. Nato se je Hinko nenadoma zopet obrnil k nama in prosil s skoraj otroškim glasom: »Ti, Oton in Mirko, ne recita nikomur nič o tem, prosim!«

Sedaj je hotel Oton svojo neumnost popraviti: »Bodi miren, Hinko,« je rekel s čudovito odkritostjo, »midva ne bova nikomur nič povedala, častna beseda!«

Hinko ni nič odgovoril. Toda Oton je čutil še vedno, kako mučno mu mora biti. In s

svojim otroškim nagonom je našel pravo rešitev: Po kratkem obotavljanju je dvignil glavo in izrekel nežno, otroško-plaho:

»Hinko ... ti imaš ... krasno mamo!« —

To je bil zopet pristni Oton. Najrajši bi mu bil izrekel hvalo za to besedo! —

Nekaj dni pozneje, ob mirni uri, mi je Hinko razodel, zakaj je jokal: Vse grenke ure, ki jih je moral na Dunaju prestati, vsi težki boji za čistost in vero, so ga često grozovito izmučili. Toda ko je mogel sedaj svoji materi zagotoviti, da je ostal čist in veren, se je moral izjokati — od veselja, da ji je mogel ta odgovor dati.



Židava nove bazilike na čast sv. Tereziji
D. J. v mestu Lisieux-u dobro napreduje. Kripta (spodnje svetišče) bo kmalu posvečena. S to slovesnostjo nameravajo po želji sv. očeta Pija XI. združiti mirovni teden z molitvami za svetovni mir. V načrtu imajo tudi mirovni kongres, ki naj bi dosegel spravo med narodi. — Iz Rusije prihaja poročilo, da se ondi ponavljajo čudovita uslišanja na priprošnje sv. Terezije D. J., odkar jo je papež Pij XI. postavil za zaščitnico tako preizkušene države.

Draгоцен kip iz slonove kosti, predstavljajoč Mater božjo, je podaril krščanski sultan Andrej Kalindo iz misijonskega okoliša Kivu v belgijskem Kongo — papežu Piju XI. Kip je delo ondotnega črnca. Izrezljan je iz enega samega kosa slonovine; visok 42 cm, težak polpeti kg. Darovalec je bil pred kratkim še pogan.

Najbolj katoliška država je vsekako Italija. Prebivalstva ima dobrih 41 milijonov. Ljudsko štetje je pokazalo, da so skoraj vsi katoličani. V odstotkih izraženo je katoličanov 99,6%. Protestantov je kakih 82.000, a je velik del tujcev med njimi. Židov je 47.000, ki žive izvečine v Trstu, Rimu in Livorno.

Prpriave za svetovni evharistični kongres v Dublinu na Irskem urno napredujejo. Odlični dostojanstveniki, zlasti kardinali in škofje od daleč in blizu so že prijavili svoj prihod. Papežev odposlanec bo sprejet z vsemi častmi. Številni Irci, ki žive drugod kot izseljenci, bodo porabili to priliko, da bodo obiskali domovino. Iz Amerike je napovedanih 6000 Holandcev in Nemcev, ki bodo po kongresu obiskali tudi svojo domovino.

Čez 6000 visokošolcev se je udeležilo pred Velikonočjo duhovnih vaj v Varšavi.

Spokorna nočna procesija. Tudi letos, pred tiho nedeljo, so imeli moške v velikem mestu Köln (v Porenju) svojo posebno spokorno pobožnost. Zbralo se je ob 11 ponoči okrog 20.000 mož in mladeničev iz vseh vrst, stanov in poklicev, ki so se uvrstili v dolgo procesijo po 12 in 12 oseb. Bil je pretresljiv pogled: Cela armada delavcev, akademikov, uradnikov, nastavljenecv, duhovnikov in lajkov se je v molitvi pomikala v polnočni uri proti izzunmestni cerkvi žalostne Matere božje. Na čelu spreveda so nosili krepki moške velik križ. Nazaj se je vrnil sprevod ob 1 ponoči. Nato je sredi stolne cerkve opravil pomožni škof presveto daritev. Kar je pa najlepše — je skupna sveta večerja: pri 15 obhajilnih mizah, ki so bile postavljene za to slovesnost, so pristopili navzoči k svetemu obhajilu.

Pasijonske igre v Erl-u pri Kufsteinu na Tirolskem bodo od 1. maja do 15. septembra. Pred cvetno nedeljo so imeli tam sveti misijon tudi zato, da bi se pasijonskim igram ustvaril temelj pravega krščanskega mišljenja. Pasijonske igre imajo vsakih 10 let že od l. 1613. Zastopniki erlske občine so bili sprejeti od papeža Pija XI. koncem marca t. l.

Angleški zdravnik — mašnik. V benediktinski cerkvi v Rimu je prejel sveto mašniško posvečenje 33 letni zdravnik dr. G. Cantell, ki je bil poprej nastavljen kot izvrsten rentgenolog v mestu Plymouth na Angleškem. Zanimiva je njegova pot izpreobrnejša. Kot častnik protestantskih skavtov je napravil nekoč s svojim oddelkom izlet. Med potjo sreča

jezuitskega patra, ki povabi njega in spremstvo na malo okrepčilo. Ob tej priliki je bil presenečen, ko je opazil obenem globoko versko resnobo, pa tudi ljubeznivost in pobožnost vseh stanovalcev. Vse to je napravilo nanj velik vtis. Začel je prebirati in študirati versko vprašanje — in l. 1925 je postal katoličan. Tri leta nato je opustil zdravniško službo in šel študirat v Rim, kjer je sedaj opravil novo mašo.

Počasi je prodrlo spoznanje. Oni mesec so z vsem sijajem pokopali francoskega ministra za vnanje stvari Aristida Brianda. Pokojni se je neprestano prizadeval za mir med narodi. V mladosti se mu ni dobro godilo; zabredel je med socialiste. S svojo nadarjenostjo se je uveljavil tako, da je bil 25 krat minister, 11krat ministrski predsednik. Leta 1902. je sodeloval pri znanem zakonu za ločitev Cerkve od države. Radi tega je bil izobčen iz Cerkve. Kmalu je pa spoznal, da je bila ta postava slaba, saj je bila plod sovražstva do Cerkve. Dosegel je, da so jo ublažili in sklenil zopet konkordat s sveto stolico v Rimu. Z rastočim spoznanjem se je bližal nekdanji marksistični minister tudi osebnostno čimdalje bolj sveti Cerkvi. Zadnji čas se je izrazil v pričo kardinala Verdier-a opetovano, da more samo katoliška Cerkev zavarovati bodočnost Francije, sam pa da želi umreti kot dejanski katoličan. V svoji zadnji bolezni je zaželel večkrat duhovnika, po »nekih zapletljivih« je pa umrl brez zakramentov za umirajoče.

Presrečna beseda ob smrti. Lani je umrl škof Gross v Ljutomerih. Bil je poprej župnik. Malo pred smrtjo se je izrazil: »Moje hrepenenje, da gledam Jezusa, je neizrečeno veliko.« Je pač to izrek znamenje iskrene ljubezni do Jezusa. In kako je umrl ta apostol? Dne 20. januarja se je čutil slabega, pa je zaklical jasnih oči: »Umiram«. Ko so mu prigovarjali, da ni tako hudo, je ponovil: »Umiram«. Zaprošil je mrtvaški križ in velel, naj prižgo svečo. Opravili so molitve. Nato je smehljuje namignil z roko vsem v pozdrav. Obličje se mu je razvedrilo. Še en vzdih — pa je bil pri božjem Zveličarju.

Duhovniki smo dostikrat priče, kako srečno in brez strahu umirajo verni kristjani, ki so z Bogom živeli in ob smrtni uri pobožnobrašno in pravočasno prejeli svete zakramente. Neki mož je potem, ko je bil maziljen, veselo vzdihnil: »Saj se mi zdi, da sem že skoraj v nebesih!« — O, velika moč svetih zakramentov!

200 letnica mojstra Jožefa Haydna. Zakaj se je spominjamo tudi mi? Zato, ker je bil ta veliki umetnik v glasbi mož po božji volji.

(1. aprila letos je poteklo dve sto let, kar se je rodil na Nižjem Avstrijskem). V mladosti je imel bolj bridke dni; v oporo mu je bila vera. Od staršev je podedoval v odlični meri krepost bogovdanosti, ki ga je vodila v dneih bridkosti, kakor tudi v času sreče in časti. Ko je bil že zaslovel kot skladatelj, se je pripetilo, da se mu včasih glasbena zamisel kar ni marala snovati; v takih okoliščinah je vzel v roke molek, ki ga je imel vedno pri sebi, pa je zmolil en ali dva odstavka in melodije so se razvijale, da je bilo veselje. S tem blagoslovom, ki ga je prejemal, se je skladatelj sam pohvalil. Haydn je velik tudi kot komponist cerkvenih pesmi. 14krat je postavil v note besedilo svete maše, zložil je znano »Stabat Mater« — žal. Materi božji na čast; štirikrat je pel slavo Mariji s »Salve Regina« (Pozdravljena, Kraljica...) itd. — Škof dr. L. Mayer je označil Haydnove skladbe takole: »Iz Haydnovih cerkvenih pesmi so nešteti verniki zajemali versko vnemo; njegove skladbe so jih versko dvigale.«

Razširjevalci brezboštva hočejo posnemati svoje boljševiske bratce tudi po nekaterih nemških krajih. V mestu Paderbornu so se pa zbrali zavedni katoliški možje k skupnemu ogorčenemu protestnemu shodu. Nič manj ko 15.000 odličnih katoličanov je glasno dvignilo ugovor proti taki drznosti.

Vsak peti zemljan — katoličan. Katoliško misijonstvo ima še ogromno polje, ki čaka delavcev Gospodovih. Po najnovejših podatkih, ki jih objavlja holandski list »Het Schild«, je vseh prebivalcev na zemlji 1.850.174.334. Od teh je katoličanov 350.839.655, t. j. 19 odstotkov vsega prebivalstva. Na drugem mestu so konfucijanci (304.027.114 duš, t. j. 16,4%), mohamedancev je 235.997.594 ali 13,8%; hinducev je 210.997.819 ali 12,1%; protestantov 164.683.026 ali 8,9%; budistov 199.461.632 ali 10,8%; pravoslavnikov 131.460.822 ali 7,1%; poganov 122.239.817 ali 6,6%; brezvercev 76 milijonov 598.195 ali 4,1%; šintoistov 16.644.437 ali 0,9%; judov 15.731.475 ali 0,9% neznane veroizpovedi 4.481.733 ali 0,2%.

Prostozidar — umrl kot redovnik. Dne 15. februarja je umrl v Inomostu benediktinski duhovnik Alfonz M. Favreau. Pokojni je bil sin odlične protestantske družine, rojen v Magdeburgu. Posvetil se je sodni službi in bil med voditelji framasonstva kakor njegovi predniki. Po smrti soproge ga je notranji nemir vodil k Bogu. L. 1924 je zaprosil za sprejem k benediktincem, postal katoličan, študiral bogoslovje in pristopil k oltarju kot novomašnik star 57 let. Našel je mir v Bogu. — Pokojni redovnik spada med redke katoličane, ki so prejeli vseh sedem zakramentov.

Katoliški zavodi v Šangaju med kitajsko-japonsko vojsko niso preveč trpeli. V kitajskem oddelku Nantas je cerkev sv. Frančiška Ksav. in sirotišče; — oboje nepoškodovano. — V drugem delu (Zikavej) so naprave jezuitov: dvojno semenišče, zavod sv. Ignacija, sirotišče, tiskarna, vseučilišče »Aurora«; vse ohranjeno. — V francoski naselbini so morali pač nekaj prostorov izprazniti; en zavod je nekoliko trpel vsled strelav. V drugih delih velikega mesta je bilo treba iskati zavetja v spodnjih prostorih, ali pa se izseliti. V zavodu sv. Družine, ki je bil izprazen, je padla bomba v sobo prednice; posebne škode pa ni povzročila. V najbolj ogroženem okraju Šapej — pa ni katoliških naselbin, razen zavoda sv. Družine, ki je pa močno prizadet.

Dva angleška časnika, ki sta kot taka znana širom sveta, Fitterton in Klavdij Fisher, sta prestopila v katoliško Cerkev.

Šesta sestra iste družine v Clevelandu (Amerika), gđc. Helena Finsel, je bila preobčena kot redovnica. Obrede je izvršil najmlajši brat (Benjamin): pater Karel Finsel med sveto mašo. — Sveti starši: sveta družina!

Z letalom so nasilno odpeljali mehiškega škofa Orozco iz Gvadalajara — in ga odložili v Kaliforniji z ukazom, da se ne sme več vrniti čez mejo v domovino. Torej obnovljeno preganjanje Cerkve! Škof se bo pač ravnal po znanem navodilu: »Boga je treba bolj poslušati kot ljudi.«

Šesti kongres na Velehradu. Med najvažnejše katoliške prireditve prištevamo kongrese, ki imajo namen, pospeševati delo za zopetno združenje ločenih krščanskih cerkev s katoliško Cerkvijo Kristusovo. Sedež letošnjega kongresa, ki je nastavljen v dneh od 13. do 17. junija, je zopet Velehrad, kot sloveče božjepotno mesto slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. Vodstvo prireditve je prevzelo apostolstvo sv. Cirila in Metoda, ki mu je predsednik nadškof olomuški dr. Prečan Leopold. Sveti oče Pij XI. je ta sklep odobril ter pričakuje mnogo uspeha. Brez dvoma se bodo udeležili kongresa tudi zastopniki ortodoksne cerkve, »ki bodo imeli priliko spoznati, kako močno sveti oče želi in kako vztrajno se sveta katol. Cerkev prizadeva, da bi se doseglo združenje s pravoslavno cerkvijo.«

Dežela mučencev. Kapucinski misijonar Marras, ki je zaslovel na Kitajskem tudi kot zdravnik in kirurg, sporoča, da je bilo zadnja leta umorjenih na barbarski način 9 škofov in 38 duhovnikov. — Ko bi vendar enkrat nesrečna Kitajska dobila enotno in složno vlado, ki bi mogla napraviti red v državi, potem bi tudi misijonstvo uspešneje nadaljevalo svoje apostolsko delo za izpreobrnjenje poganov.

Vse moderne (bolje poganske) ples je pod strogimi cerkvenimi kaznimi prepovedal francoski škof Dupal za ozemlje svoje škofije Quimper in St. Leon.

Sovjetska Rusija — zapor. Na vso moč se trudijo sovjeti, da bi preprečili izseljevanje nezadovoljnežev iz Rusije; kajti za komunistično propagando je največja ovira, če izseljenci resnico okrog pripovedujejo. Največ beguncev se je doslej moglo preplaziti preko Dnjestra v Romunijo. Zdaj je pa sovjetska vlada pomnožile straže, ki vsakega ustrelje, ki bi hotel čez mejo. Romunske oblasti so ugotovile, da je bilo v zadnjih tednih postreljenih 750 mož, 212 žená in 41 otrok, ki so skušali uiti čez mejo. »Lep paradiž« je ta sovjetska ječa! Brez Boga hoče biti, a je tudi brez svobode, brez sreče, brez blagoslova. Ali se more živini slabše goditi?

Čudo velikega petka. V južni Italiji je mesto Andrija, kjer se hrani v stolni cerkvi izredna svetinja (relikvija): trn iz krone Kristusove, okrvavljen s krvjo Jezusovo. Poročilo pravi, da se je že od l. 1593 dalje pojavljala na tem trnju sveža kri vselej, kadar je prišel praznik oznanjenja Marijinega na veliki petek. Ker se je ta skupnost pripetila tudi letos, so se prebivalci mesta Andrija, ki ima do 40.000 prebivalcev, z duhovščino vred v javnih molitvah pripravljali na ta dan, ker so pričakovali, da se čudo tudi sedaj obnovi. Ob 13.30 popoldne so se začele zares suhe kaolje presvete krvi na trnu v stekleni posodi rdečiti in so postale sveže kakor sveža kri. To je trajalo več dni, da so se mogli tudi učenjaki o dogodku dobro prepričati. Napravili so o vsem točen notarski zapisnik, ki so ga podpisali 3 škofje, župan, notar, več zdravnikov in časnika. (Poročilo o tem dogodku je objavil list »Osservatore Romano«.)



Katoličanov v Jugoslaviji je po zadnjih podatkih 5 milijonov 607 tisoč 212. Zagrebška nadškofija šteje 1.661.688 duš, ljubljanska 516.000, lavantinska 842.000. Najmanjša škofija je kotorska, ki ima 16.235 katoličanov. Grško-katoliška škofija (Križevac), ki ima sedaj sedež v Zagrebu, izkazuje okrog 60.000 vernikov.

V Ogulinu (senjska škofija) bodo imeli 18. in 19. junija evharistični kongres. Pripravljalni odbor razpošilja oklic, ki v njem poziva vernike, naj se v resnih in težkih dneh zbirajo ob sveti Evharistiji in dajo zadoščenja Bogu z živo vero in gorečo jubeznijo.

Novo mašo so imeli na Velikonoč v cerkvi Srca Jezusovega v Ljubljani. Novomašnik

Branko Dorčić spada pod skopljansko škofijo, ki jo vodi član misijonske družbe mil. g. škof dr. Gnidovec. — Na velikonočni ponedeljek pa je daroval prvo sveto mašo v Križankah (Ljubljana) redovni novomašnik Jožef Savora O. T.

Enajsto lurško romanje priredi letos stalno vodstvo v Zagrebu (Kaptol 29) meseca avgusta. Odhod iz Zagreba 9. avgusta ob 17.05. Bivanje v Lurdu od 13. do 16. avgusta. Vrnitev 20. avgusta.

Novo zvonilo za cerkev Marije Pomočnice na Brezjah je že naročeno. »Marijanski zvonovi« bodo tehtali nad 5000 kg. Uглаšeni bodo po začetnem napevu latinske molitve »Salve Regina«... (Pozdravljena Kraljica...) z glasovi b, d, f, g.

Med rajne je prištet župnik Janez Pfajfar. Nazadnje je vodil župnijo Rudnik pri Ljubljani; bolehavost ga je gnala v pokoj. Rajni gospod, tih, skromen, ljudomil duhovnik, je bil skrben za župnijo, pripravljen za vse, kar pospešuje dušno pastirovanje. Umrli je v Železnikih, kjer je tudi pokopan. R. i. p.!

Kronika. (Ljubljanska škofija). Za častnega konzistorijalnega svetnika je imenovan prof. dr. J. Demšar v Ljubljani; naslov šk. duhovnega svetnika je podeljen Jakobu Razboršku, župniku v Tunicah pri Kamniku. Na župnijo Zapogje je bil umeščen Ivan Franke. — Nameščena sta bila: Valentin Mihelič, doslej duhovnik v Ameriki, kot župnijski upravitelj v Novi Oselici, in Hubert Leiler

(župnik tržaško-koprske škofije) kot kaplan na Breznici. — Premeščen je bil Janez Hafner, prefekt v zavodu sv. Stanislava, za kaplana v Kostanjevico. — Odšel je v Argentino duhovnik Maksimiljan Goričar. — (Lavantinska škofija.) Vodstvo župnije Sv. Lenart pri Vel. Nedelji prevzame s 1. majem župnik Jožef Reharr iz Guštanja. — Dosedanji župnik Peter Zadržavec se je naselil v Ormožu.

Za upravitelja dekanije Rogatec je imenovan svetokriški nadžupnik Fr. Korošec. — Umeščena sta bila p. Remigij Jereb za žup. vikarja v Ormožu mesto odpoklicanega P. Cirila Lekšana, in St. Stiper, kaplan pri Sv. Petru pod Sv. gorami, za župnika v Sromlje. — Imenovana sta bila: Fr. Slana, kaplan na Bizeljskem, za ž. upravitelja v Pernicah, Al. Zdolšek iz Sromelj za kaplana v Pišecah. — Prestavljeni so kaplani: Fr. Babšek iz Št. Ilje v Ljubno, Al. Potrč iz Pišec v Št. Ilj pod Turjakom, Ant. Šparl iz Ljubnega k Sv. Petru pod Sv. gorami. Za šk. voditelja družbe treznosti je imenovan Al. Sunčič, kaplan in katehet pri Sv. Križu (Rog. Slatina).

Priprave za veliki evharistični kongres v Sarajevu so razpletene na široko. Spored je do podrobnosti sestavljen, plakati razposlani, za prehrano bo oskrbovanih dovolj hotelov in gostilnic s cenami, ki ne bodo pretirane. Za zastopnika ljubljanske škofije je naprošen univ. profesor dr. J. Ujčič. Slavnostni dnevi: 3. junij (praznik presv. Srca Jezusovega), 4. junij in 5. junij (nedelja).



Pisarna Marijinih družb

se bo s 1. majem preselila iz Jugoslovanske tiskarne v Ljudski dom II. nadstropje, Streliška ul.

Priporočamo družbam, da se pri sprejemih pa tudi sicer nanjo obračate. Tam dobite vse družbene potrebščine, kakor tudi vse, česar rabite pri Marijinih vrtcih. Čudodelne svetinje imamo vedno v zalogi.

Prvoobhajancem bo posebno koristila knjižica »Zgodbe malega Gvidona«. (Cena 10 Din.) V zalogi je ni veliko več.

Marijini vrtci, pa tudi drugi otroci naj pomagali nesrečnim otrokom v Rusiji, ki jih silijo v brezverstvo. Iz Švice smo dobili pismo, v katerem nas prosijo, naj bi 8. majnika, t. j. spominski dan prvega sv. obhajila sv. Male

Terezije, tudi pri nas otroci prejeli skupno sv. obhajilo za nesrečne bratce in sestrice v Rusiji. Tam jim ničesar ne pripovedujejo o Bogu, o Jezusu, o Materi božji; prav zгодaj jim dajo v roke liste, ki pišejo proti veri in proti Bogu. V pre mnogih katoliških krogih so že lansko leto dobri otroci 8. majnika darovali sv. obhajilo za nesrečne ruske otroke. Ali se ne bi hoteli letos še mi pridružiti?

Kostanjevica. Dne 28. februarja je praznovala naša Marijina družba 30 letnico, odkar je bila ustanovljena. Po končanih tridnevni duhovnih vajah je bil v cerkvi slovesen sprejem novih članic, nato pa v dvorani Marijanska prireditev. S hvaležnostjo smo se one dni spominjale vseh naših bivših ustanoviteljev in voditeljev v molitvi. Naj bo Marija vsem bogata plačnica. Tudi naše odsotne članice, ki

so nas podpirale z molitvijo in denarnimi sredstvi, naj bodo zahvaljene. — Umrla je na velikonočno nedeljo članica Alojzija Dojmovič. Spominjajmo se nje in vseh naših pokojnih sosester ter jim darujmo sadove svetih maš in sv. obhajil!

Veržej. Velike sreče tridnevni duhovni vaj smo bile deležne salezijanske sotrudnice Marijanišča od 29. II. do prvega petka v marcu. Prvič letos smo se zbrale v tiho samoto, da ločene od posvetnega šuma in skrbi za nekaj dni mislimo samo na Boga in svojo dušo. Štirje govori vsak dan in druge pobožnosti so nas pripravili na temeljito duhovno obnovo. Vse udeleženske — bilo jih je do 100 — so se vzpodbudno držale natančno določenega dnevnega reda (tudi molčanja). Duhovne vaje je vodil ravnatelj dr. Volčič. Zeleti bi bilo, da se tudi možje in mladeniči zganejo in zberejo v doglednem času k taki duhovni obnovi.

Radna pri Sevnici. Veliki teden smo imeli fantje v tukajšnjem salezijanskem zavodu duhovne vaje. Vodil jih je sal. Josip Mežé iz Ljubljane. Zbralo se nas je okoli 200 fantov iz vse okolice. Z veseljem smo se odzvali vabilu mladega in žilavega organizatorja Jerka Gržinčiča. Kar ne moremo pozabiti onih krasnih pridig, ki so bile prav za nas, in onih krasnih večerov, ko smo se zbirali pri klavirju gospoda Jerka in prepevali lepe Marijine in druge narodne pesmi. Marsikdo je na koncu duhovnih vaj rekel: Škoda, da je že vse minilo; nisem mislil, da je tako »lušno« biti »fest fant«.

Dobrič. Če sporočamo, da se tudi naša Mar. družba prizadeva za živahno kongregacijsko življenje, s tem ne maramo reči, da imamo kaj izrednega, pač pa lahko trdimo, da skušamo urediti in izvršiti vse tako, kakor pravila zahtevajo. Družba je narastla tako, da šteje že okrog 200 članic; shodi so redni in dobro obiskani. K temu pripomore kontrola z listki. Evaristični odsek skrbi, da se množično število svetih obhajil. Da se članice zavedajo svojih dolžnosti, da raste med njimi Marijanska zavest, to je brez dvoma sad lanskih duhovnih vaj. — Pred božičem smo spremile dve članici k večnemu počitku. Tovarišice so jima nanesle cvetja, s cvetjem pa združujemo tudi duhovne cvetke: molitve in sv. obhajila, ki jih zanji darujemo. — Na družbeni list »Bogoljub« nas je veliko naročenih; zelo rade ga prebiramo. — Naj bodo te kratke besede v bodrilo vsem, da ne omagajo v tekmi za slavo Marijino in za lastno izpolnitev.

Opazovanja

Protidokaz. Pred nekaj leti je stal v Moskvi boljševiški ljudski komisar za prosveto — Lunačarski — na govorniškem odru in grmel proti »zastareli veri«, kakor se je drznil izjaviti o krščanstvu. Bil je prepričan, da je s svojim govorom zmagal in da vse stoji za njim. Dovolil je zato, da so se oglašali tudi proti-

govorniki. Pa se dvigne mlad svečenik, da želi govoriti. »Pa samo pet minut«, črhne »ubijavec krščanstva«. Še pet minut ni potreboval mladi junak. Stopil je na oder in zaklical številni množici običajni velikonočni pozdrav: »Kristus voskrese — Kristus je vstal!«

Pozdrav je užgal. Vsa množica se je kakor na eno grlo odzvala in zaklicala: »V istini voskrese — resnično je vstal!« — Mogočno spoznanje vere, ki je prodrlo kljub temu, da so bili navzoči številni tajni stražniki, kljub temu, da je bilo preganjanje že v polnem tiru. Lunačarski se je poražen tiho odstranil.

Kje je vir proticerkvenih sil? Če je res, da je glavno načelo framasonstva — boj oltarjem in prestolom, bi bilo nujno, da se vse, kar čuti krščansko, združi v odporu proti mednarodnemu framasonstvu. Toda zdi se, da se framasonske lože in njih nevarnost ne devlje na občutno tehtnico, saj se celo med izobraženci dobi prav mnogo takih osebnosti, ki uvrščajo lože med navadne kulturne ustanove. Toda Cerkev je o delovanju in ciljih tripičnih bratov dovolj poučena, zato pa prepoveduje udeležbo pri framasonskih ložah pod kaznijo izobčenja. Seveda je v ogromnem številu framasonskih članov največ drugovercev —, vendar je pa med njimi prav mnogo tudi takih, ki so krščeni v katoliški Cerkvi.

Podatki iz l. 1931. navajajo sledeča števila framasonov: Evropa jih ima 741.735; Azija 7000; Afrika 4500; Severna Amerika z naselbinami 3.509.000; Srednja Amerika 35.000; Južna Amerika 50.000; Avstralija 192.300. — Skupno število vseh organiziranih framasonov znaša 4.539.535. Vseh lož (združenj) je ustanovljenih 29.518. Pripomnimo, da so ti podatki približni, kajti velike lože smatrajo kot prvo nalogo, da ohranijo tajnost o vsem gibanju, zlasti o številu članov, o premoženju in notranjih odnošajih.

Toda že ti površni podatki pričajo, kako ogromna moč je v framasonstvu, ki Cerkve nima v svojem načrtu, da se najmileje izrazimo. Zato pa: Katoliška akcija na noge povsod, zlasti v mestih!

Spoštovanje je zaslužil. Nedavno so v dvorni cerkvi v Draždanih pokopali zadnjega saškega kralja Friderika Avgusta. Stotisoči so obiskali na mrtvaškem odru ležečega vladarja, da so se poslovili od njega. Pogrebni govor je imel bivši dvorni kaplan prelat Müller. Označil je glavne vrline pokojnega kralja: Najlepša lastnost v njegovem življenju je bila zvestoba do Boga in njegova kremenita vera, ki se ni upognila nobenemu udarcu usode. Tej trdni veri je ostal zvest do zadnjega diha ter jo spričeval z besedo in dejanjem. V s a k d a n je bil pobožno zbran pri s v e t i

maši. Bil je ganljiv prizor, kako je kralj vsak dan ob šestih zjutraj že klečal v cerkvi sredi preprostih vernikov. Vsako nedeljo in praznik je prejel sveto obhajilo. — Z velikim spoštovanjem je poslušal pokojni nedeljo za nedeljo božjo besedo. Nikoli ni dopustil, da bi kdo cerkveni govor kakorkoli sodil, marveč je sprejel razodeto resnico tako, kakor je po želji božjega Učenika. — Ni ga izlepa očeta, ki bi se s tako ljubeznijo oklepal svojih otrok, kot rajni kralj. Bile so res solnčne ure, ki jih je prebil v krogu svoje družine. — Veliko je dal na dobro odgojo svojih otrok. Dan za dnem je molil z njimi skupno molitev na čast sveti Družini. Na njegovem jeziku ni bilo tožbe, pa naj ga je zadel še tako občuten udarec; plemeniti vladar je sprejel vse kot pošiljatev iz božjih rok. Stari saški rek »Memor providentiae« — spomni se božje previdnosti — mu je prešel v meso in kri. Nikdar ga niso slišali, da bi tožil čez one, ki so mu prizadejali kakšno nepriliko. Še v oporoki je zapisal: »Odpuščam vsako krivico, ki mi je bila storjena z besedo ali dejanjem; nikomur nič ne očitam.« Na svoje saško ljudstvo je bil sila navezan, ljudstvo ga je pa ljubilo ne le radi tega, ker je bil tako skromen in domač, marveč pred vsem radi odkritega značaja in radi zlate šegavosti. Ljudomili vladar Friderik Avgust je vodil vladarske posle od 1904. do 1918. leta. Ko se je v tem letu obliče Evrope preurejalo, se je umaknil in živel v gradiču sredi male vasi blizu Vratislave. Njegov brat princ Maks Saški je duhovnik in vseučiliški profesor v Freiburgu (Švica). Tudi najstarejši sin Friderikov, prestolonaslednik Jurij, se je posvetil duhovskemu stanu in deluje na Holandskem kot jezuit.

Saška kraljeva družina je znana že od nekdanj, da je strogo katoliška. Ko je nekoč Friderikovemu dedu neko odposlanstvo svetovalo, naj prestopi v protestantsko cerkev, češ, da je dežela povečini protestantska, je odgovoril: »Krono vam lahko dam, vere pa ne!«

Odgovori

C. W. Kamnik: Kako je z molitvijo, če jo opravi človek, ki je v sovraštvu?

Odgovorimo s sv. pismom: »Če prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat (bližnji) kaj zoper tebe, pusti svoj dar tam pred oltarjem in pojdi, da se spraviš s svojim bratom in potem pridi in daruj svoj dar.« (Mt 5, 23.) — Isto velja tudi o molitvi. Ni pa s tem rečeno, da molitev v sovraštvu nima veljave. Le sam sebi in Bogu laže tak človek, ko v molitvi govori: »Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpustimo svojim dolžnikom.«

Ali bi zadostovalo zdravniško spričalo o telesni slabosti, da bi ne bilo treba iti na nabor?

Ne velja, ker mora slabost ugotoviti v to določena vojaška komisija in pooblaščen zdravnik. Okoliščine, ki vam niso všeč, naj ne plaše, četudi preiskave za rahločutnega mladeniča niso prijetne. Saj se tudi sicer zgodi, da mora zdravnik bolnega človeka preiskati, pa ne bomo govorili o kaki grešnosti, če je to potrebno.

M. K.: V č. presv. Srcu sem opravljala devetdnevnic za uslišanje v važni zadevi — in jih še opravljam, a nisem uslišana. Ali še lahko upam, da bom uslišana? ... Zdaj me pa že motijo brezbožne misli, dasi jih skušam zatreti. — Ali se pregrešim? Kako naj se jih iznebim?

Prav veliki četrtek je bil, ko je prišlo Vaše vprašanje na vrsto. Ali ste se spomnili, kako je božji Sin sam molil ta dan po zadnji večerji? ... »Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene; vendar ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti.« (Mt 26, 39.) ... Zgodila se je volja nebeškega Očeta, da je bil po Jezusu človeški rod rešen. Jezusova molitev — molil je kot človek — pa je bila uslišana tako, da ga je angel z nebes pokrepčal in je Jezus pogumno šel sovražnikom naproti.

Ali nas ni isti Jezus učil moliti: »Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih, tako na zemlji!« — Ali naj revni človek Bogu zapoveduje? — Bog je dober oče, ki ve, kaj je za nas dobro. Ako ga prosimo pomoči, rešitve, delamo to kot otroci, ki jim previdni oče ne da nevarne igrače, pač pa kaj takega, kar je boljše in brez nevarnosti, dasi otroci tega ne vidijo.

To stoji: Če prav molimo, smo vselej uslišani, četudi ne prejmemo tega, za kar smo se potežovali. Kdaj prav molimo, Vam je pa znano iz katekizma ... Skušnjava, ki o nji govorite, je posledica nekega notranjega napuha. Ko mislite, da Vas mora Bog prav tako in v tem uslišati, kar Vi zapovedujete. Ker sodite, da je Vaša pobožnost brezuspešna, Vas pa obdaja neka nevšečnost in malodušnost, pa Vas nadlegujejo nespetne misli. Ne brigajte se zanje. Prosite za pravo ljubezen do Boga. Ta Vam bo dala moč, da boste vsikdar klicali: Moj Bog in moje vse! Kakor Ti hočeš in kakor je prav zame, tako naj se zgodi. Tvoje ime bodi česčeno!

Ali smem ob nedeljah in praznikih k sv. obhajilu, ko med tednom nimam časa? — K. J.

Prav gotovo. Zahteva se le to, da nimate smrtnega greha in da pristopate k mizi Gospodovi s pravim namenom. Spovednik prav za prav ne daje dovoljenja za večkratno prejetje sv. obhajila. To dovoljenje nam je dal že naš Gospod Jezus Kristus in ga je znova posebno različno razglasil papež Pij X. Prav pa je, da se o priliki tudi glede tega pogovorite s svojim g. spovednikom.

Sv. obhajila ni treba opuščati nekaj dni pred spovedjo. Čemu neki? Le, ako bi imeli na vesti smrtni greh, bi toliko časa ne smeli k sv. obhajilu, dokler bi ne opravili dobre sv. spovedi.

Dobre knjige

Mihael Hofman, Sv. rožni venec in lavretanske litanije. Ljubljana 1931. Izšlo v zbirki »Nebeške rože«. Cena za broš. knjigo 15 Din, za vezano 20 Din. Izdaja in urejuje Alojzij Stroj. Knjižica je izšla prvič l. 1837.; misijonar Friderik Baraga ji je takrat napisal prav prirsčen predgovor, ki je tudi v tej izdaji ponatisnjen. Vse molitve, ki se molijo pri sv. rožnem vencu, so preprosto in lahkoumljivo razložene; podobno lavretanske litanije.

Čitatelju bodo gotovo pomagale, da bo te molitve še bolj pobožno opravljaj.

Očetov klic. Ta najnovejša knjižica kanonika dr. Opeke pojasnjuje v obliki cerkvenih govorov (7), kaj je »K a t o l i š k a a k c i j a«, in kako lahko vsakdo sodeluje. Res je, da smo dobili, odkar je KA vpeljana, že nebroj navodil, pa je le prav, da se osvetli od več strani. V delokrogu KA dobi zaposlitve vsakdo, ki mu je prospeh katoliške Cerkve resna zadeva, četudi misli, da nima dovolj zmožnosti. Kako, to pokaže knjižica »Očetov klic«. — Lepo besedo o KA dobimo v knjigi »K v i š k u z d a j d e ž e l a v s a l e« Potrebno pa je, da se ta stvar jasno in umevno razloži tudi v cerkvenih govorih. Dr. Opekova knjiga daje mnogo snovi cerkvenim govornikom, ki bodo poudarjali, da je apostolstvo molitve, besede in zgleda nujno in prekoristno delo v službi KA. Prav isto velja tudi o vseh delih ljubezni do bližnjega. — Cena knjigi 10 Din. Naroča se v trgovini Ničman, Ljubljana.

Zvezda Marija. Pet mešanih zborov »Kraški Materi božji« — za izvenckveno uporabo — uglasbila Breda Šček. Besede zložil Esen. Izdala Katoliška knjigarna v Gorici — 1932. Slike (moderne) Toneta Kralja. Cena 5 lir. — Nekaj skladb je za šibkeje zборе, nekaj za boljše.

Zgodbe »Male Rože«. Tako se imenuje 73 strani obsegajoča brošurica, ki obsega šest dramatskih slik iz mladostnega življenja sv. Terezije D. J.

Upriporitev ne dela težkoč. Nastopajo lahko samo ženske osebe, ako očetovo in župnikovo vlogo prevzmeta dve igralki kot sorodnici Martinovi. Izvod 8 Din. Naroča se: Tiskarna Brata Rodé in Martinčič — Celje.

Marijini godovi. Liturgične šmarnice. Spisal Stanko Stanič, duhovnik. Izdala Katoliška knjigarna v Gorici. (Cena za vezan izvod 6 lir, 25 Din tranke.) Pisatelj v 31 berilih razlaga svete maše za Marijine godove v letu. Iz liturgičnega besedila izvaja nauke za krščansko življenje, ki jih poživlja z lepimi zgledi.

Ena in dvajset cerkvenih pesmi po napevih iz Kokošarjeve zbirke za mešani zbor priredil Emil Adamič. Izvod 6 lir. Pri naročilih nad 10 izvodov po 5 lir. — Renče (Ronciano) 107, Roman Pahor, organist, Prov. Gorizia.

Dr. Franc Detela: **Zbrani spisi.** Uredil Jakob Šolar. I. zvezek 1932. Založila Družba sv. Mohorja v Celju.

Rajni pisatelj in gimnazijski ravnatelj dr. Fr. Detela je stopil v javnost s prvo večjo povestjo pred 50 leti. Od tedaj je marljivo pisal tja do smrti. Njegova dela so taka, da so primerno čtivo vsem, ki ljubijo dobro, koristno, poučno, zabavno knjigo. Mohorjeva družba, ki je lastnica vseh Detelovih spisov, jih je sedaj začela objavljati v posebni zbirki, ki bo obsegala 7 zvezkov. Prvi je izšel te dni. Ima pa takole vsebino: Lepa ideja in neumni odeji. — Malo življenje. — Kislo grozdje. — Veliki grof. — Urednik prof. Šolar je v Dodatku sestavil za vsak spis potrebne opazke in pojasnila, kar bo čitateljem le prav prišlo.

† Detela spada med najpriljubljenejše ljudske pripovednike preteklega doba. Njegova šegavost in satirična spretnost, ki zna z njo užgati in zbotsti, da je veselje, je splošno znana. Kdor je kdaj z njim občeval, bo sam pritrtil, kako zanimiva in zabavna je bila njegova družba. Tak je Detela tudi kot pisatelj. Vzorno krščansko življenje — najne ravnatelj Detela je dovolj zanesljivo jamstvo, da so njegovi spisi ne le neoporečni, marveč v vzgojnem, verskem in nraštenem oziru karmoč priporočljivi. — Prvi zvezek, ki obsega

504 strani, stane v platnu vez. 75 Din. Po 15. aprilu pa 100 Din.

Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani je izdala dve novi knjigi: 1. S. Deodata Kump, **Naši gostje** — kako jim strežemo. Knjiga obsega 64 strani besedila v večjem formatu in 66 slik na finem umetniškem papirju in stane v polno platno vezena le 45 Din. — 2. **Knjiga o lepem vedenju.** Tretja, zelo pomnožena in izpopolnjena izdaja. Spisal Urbanus. V Ljubljani 1932.

Mohorjeva družba v Celju je izdala kot 48. zvezek Mohorjeve knjižnice — **Gornje mesto.** Povest iz zagrebškega življenja. Spisal Bogomir Magaina. Str. 270. V platno vez. 52 Din, broš. 36 Din. (Za ude Mohorjeve družbe 25% ceneje, če naroče knjigo naravnost pri založnici.)

P. T. založništva opozarjamo, da bomo prinašali daljša poročila in ocene le o knjigah verske vsebine; vse druge bodo samo omenjene.

Razno

NASE SLIKE

Sv. Feliks Kantalicijski je bil preprost kapucinski brat. Legenda pripoveduje, da je v zamaknjenju videl Marijo, ki mu je podala Jezuščka. Tako ga je slikar upodobil. Angelček spodaj drži njegovo bisago, s katero je svetnik nabiral darove v pridelkih. Za nekdanjo kapucinsko cerkev je naslikal Janez Jurij Remb iz Radovljice tega svetnika. Ko so Francozi kapucine pregnali, so dobile sliko ljubljanske uršulinke, ki jo hranijo v samostanu. Remb je umrl v Ljubljani l. 1732.

Na Trsat k Materi božji poromajo Slovenci, kakor že oznanjeno, v soboto 28. maja zjutraj. (Povratek v nedeljo 29. maja zvečer.) Z izkaznico za polovično vožnjo po železnici je izlet na otok Krk po morju brezplačen. Izkaznica 40 Din. Pojasnila daje: »Sveta vojska«, rom. odsek, Ljubljana, Dunajska cesta 17.

G. Peter Potočnik, šolski upravitelj v Špitaliču je podaril za »Bogoljub«-a po obljubi 100 Din.

Pošta. Kronslavu: Dobra volja in lepe misli še ne ustvarijo zrele pesmi.

Zahvale

Zahvaljujem se presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji D. J., † škofu Slomsku in † Frideriku Baraga za pomoč v boleznih; priporočam se še naprej v raznih težavah. J. M. S. — Zahvaljujem se presv. Srcu J., Materi božji in sv. Tereziji D. J. za uslišano prošnjo (ozdravljenje v hudi boleznih). Kr. R. — B. Z. se priporoča bl. Devici Mariji, sv. Antonu za mir in edinost v družini. — Oseba iz Mirna se zahvaljuje sv. Mali Cvetki, sv. Magdalen, sv. Jožefu in sv. Antonu, presv. Srcu J. in M. za zdravje.

Prošnje

Priporoča se družina R. Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Tereziji D. J. za srečen izid v težki zadevi. — N. D. prosi Mater božjo, presv. Srce J., sv. Jožefa, bl. don Bosca, sv. Terezijo D. J., da bi se iznebila hudih misli v glavi in v srcu, da bi dobila veselje do dela; v ta namen se priporoča tudi v molitev. — B. Z. se zahvaljuje sv. Antonu in sv. Martinu za zdravje in blagoslov pri živini. — P. Š. D. se priporoča Sv. Duhu za razsvetljenje nekega mladega človeka; — dalje se priporoča Materi božji, sv. Mali Cvetki, sv. Moniki

v dober namen. — Družina Kr. priporoča presv. Srcu J., sv. Mali Cvetki in † škofu Slomšku težko bolno hčer in sestro za zdravje in potrpežljivost. — A. D. se priporoča presv. Srcu J. in M., Materi božji svetogorski, sv. Mali Cvetki in sv. Antonu

za rešitev iz d. stiske. Tudi prosi molitve dobrih vernikov, duh. in redovnih oseb za isti namen in za srečo vsepovsod. — Neki mladenič se priporoča v molitev redovnim in duhovnim osebam, da bi bil rešen duha nečistosti.

Odpuski za mesec maj 1932

1. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Filip in Jakob. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

3. Torek. Najdenje sv. Križa. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

5. Četrtek. Vnebohod Gospodov. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; glej seznam odpustkov za Velikonoč v 3. štev. »Bogoljuba«; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali župni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine. — Tretjerednikom v. o. — Ker je danes prvi četrtek v mesecu in sv. Pij, dobe p. o. a) tudi udje br. sv. R. T. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi; b) udje br. presv. Srca Jez., če obiščejo bratovsko cerkev.

6. Petek, prvi v mesecu. Kdor opravlja pred binškoštni ali v osmini praznika devetdnevnic na čast Sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odpustek sedem let in sedem kvadragen, enkrat pa p. o. pod navadnimi pogoji. — P. o. a) vsem vernikom, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj.

8. Nedelja. Prikazen sv. Mihaela. P. o. udom br. za duše v vicah danes ali v osmini.

13. Petek. Sv. Peter Regalat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi; kjer ni redovne.

15. Binkoštna nedelja. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. Sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo bratovsko ali župno cerkev; e) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje svete vere in po namenu sv. očeta; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o. —

Glede devetdnevnic glej 6. dan maja. Kdor jo je že opravljal, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke. — Danes je pričetek šestnedeljske pobožnosti na čast sv. Alojziju.

17. Torek. Sv. Paškal. P. o. istim kakor 13. dan.

18. Sreda. Sv. Feliks Kant. P. o. istim kakor 13. dan.

19. Četrtek. Sv. Ivo. P. o. istim kakor 13. dan.

20. Petek. Sv. Bernardin. P. o. istim kakor 13. dan.

22. Nedelja. Presv. Trojica. P. o. istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

24. Torek. Marija Pomočnica. P. o. udom br. naše ljube Gospe vedne pomoči.

26. Četrtek. Presv. Rešnje Telo. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa danes ali v osmini pod pogoji kakor 5. dan; b) udom br. za uboge duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente in obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena rožnovenska br.; e) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Magdalena Paciška. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na mesec skupno molijo sv. rožni venec; b) udom br. karmelske M. b.

30. Ponedeljek. Sv. Ferdinand. P. o. istim kakor 13. dan.

31. Torek. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca. Sv. Angela. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca danes ali v osmini v bratovski cerkvi; b) istim, kakor 13. dan, kjer se ta dan obhaja spomin sv. Angele.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj molji v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa p. o. — **2. Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju.** Kdor šest nedelj po vrsti prejme sv. obhajilo in kaj molji ali premišluje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi pa katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnost iznova začeti. Najprimernejše je, s pobožnostjo pričeti 15. maja. — Glede spovedi pri tej pobožnosti velja tole: kdor sv. obhajilo prejema skoro vsak dan, ni vezan na določen čas, kdaj mora iti k spovedi; drugi pa morajo v zadobljenje odpustkov opraviti spoved vsaj vsakih 14 dni. — Glede šesttedenske pobožnosti na čast presv. Srcu Jez. glej seznam odpustkov za april!

VSEBINA:

Majska roža. (L. Golobič.) — Tolažnik Sv. Duh in njegovi darovi. (Dr. Fr. Jaklič.) — Sveta daritev. (V. Vodušek.) — Bratovščina sv. Srca Mar. v Mekinjah. (V. Čadež.) — Veliki trenautek. — »Milost največje Resnice.« — Na Marijinih potih: Pri Mariji v maju. (J. Langetholz.) — Na cilju: Luč z gorá. (Weiser-Jagodic.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, po Marijinih družbah. — Opazovanja. — Razno. — Odgovori. — Prošnje in zahvale. — Odpuski.

Urednika: Dr. C. Potočnik, Ant. Čadež. Izdajatelj: Ivan Rakovec. Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

Knjižne novosti.

Franciska Drane, O. P. Dub dominikanskega reda. Prikazan i osvjetljen primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika. Izdanje naklade »Istina«. Dominikanski samostan, Zagreb XI, Maksimir, Kažotičev trg 4. Cena 40 Din. Knjiga je prevedena iz angleščine in nam nazorno riše življenje in delovanje dominikanskega reda. V treh delih: temelji svetosti dom. reda, pobožnosti, ki jih opravljajo dominikanci in dnevni red — nas skuša pisateljica uvesti v pravo pojmovanje tega tako odličnega reda. Knjiga je lepa po vsebini in po obliki in vsega priporočila vredna.

Uredništvo je prejelo še sledeče knjižne novosti:

Štefan Lazar, Kraljica Estera. Roman. Iz madžarščine prevel Fr. Kolenc. Murska Sobota 1930. Cena 15 Din. — Mara Pavić, Pravica in usmiljenje. Povest. Iz hrvaščine prevel Fr. Kolenc. Murska Sobota 1931. Cena 10 Din. Obe knjigi se naročata v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani ali pa v Cirilovi tiskarni v Mariboru.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD.



NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH
KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA 6/II.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bron proti razpoki, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah

PODRUŽNICE:

Beograd, Dežanska ulica 27/II, Celje, Cankarjeva ulica 4, Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42, Split, Ulica XI Puka 22, Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjeništa v vseh večjih krajih.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri ter brez vsakega odbitka. Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Hranilnica in posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v KAMNIKU

Štna št. 22 (lastna hiša) blizu postaje

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodneje. Vse davke plačuje hranilnica sama. Jamstvo presega večkratno vrednost vseh vlog.

Daje posojila na vknjižbo in proti poroštvo. Otvarja tekoče račune itd.



Prava uteha za živčno obolele

je moje pravkar izišlo pojasnilo! V njem se pojasnuje večletna izkušnja o razlogih, postanku in zdravljenju živčno obolelih. Ta evangelijski zdravja pošiljamo vsakomur, ki ga bo pismeno zahteval od spodaj navedenega naslova. — Na tisoče zahval dokazuje nepobitni uspeh neumornega in vestnega raziskavanja v blagor trpečega človeštva. Oni, ki pripadajo veliki četi živčno bolnih,

in vsi oni, ki trpe na raztresenosti, tugi, oslabiljenju spomina, nervoznih bolečinah v glavi, napadih jeze, želodčnih motnjah, preveliki občutljivosti trganju v členkih, splošni ali delni oslabiljenosti in nešteti drugih pojavih bolezni, morajo zahtevati mojo knjižico utebe! Oni, ki jo bodo pazljivo prečitali, bodo prišli do radostnega spoznanja, da obstoja enostavna in edina pot do ozdravljenja in življenske radosti.

Ne odlašajte in pišite še danes!

Ernest Pasternack, Berlin SO
Michaelkirchplatz Nr. 13., Abt. 89.

Varujte svoj kotlič za čiščenje uporabljajte

VIM

Ako želite, da bo Vaš kotlič vedno čist, svetel in brez brazgotin, tedaj ga čistite z malo Vima na mokri krpi, a potem ga otrite s suho krpo. Vim vsebuje večjo količino mila, katero nesnago razkroji, ne da bi opraskalo predmete. Vim čisti brez truda kovino, steklo, les in porcelan.



VIM čisti vse

